Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 17. szám. 1961. április 27

Ludas Matyi

Szűr-Szabó József rajza

Figyelmetlenség

– Nem értem, miért teszik mindig ilyen magasra azt a készüléket!

Pályaválasztási dilemma

Ezt olvastuk...

Mindenki mást csinál?

A *Népszava* szép képet közölt ezzel az aláírással:

„Április 4-én már működik ez a székesfehérvári *villanyóra*, amelynek számlapján a Szolgáltató Vállalat *kertésze* az utolsó simításokat végzi."

Ha kertészek szerelik a villanyórákat, akkor a villanyszerelők bizonyára virágot ültetnek. Persze, más az eset, ha történetesen nem villanyóráról, hanem – *virágóráról* van szó ...

Botanikus filmkritikus

Az Élet és Irodalom kritikusa írja az Alba Regia című új magyar filmről: „... a mellékalakok nem szívják el a figyelem nedveit a főhősöktől s a főkonfliktusoktól."

Sokat tanultunk ebből a mondatból. Mindenekelőtt azt, hogy figyelem nedvből táplálkozik, mint egy kaktusz. A figyelem nedveket bocsát a filmek mellék-, és főalakjaira, kik a nedveket szívják a film folyamán. Ezenfelül maguk a konfliktusok is át vannak nedvesedve a figyelem által, s erősen befolyásolja egy film életerejét, hogy a mellékalak mennyi nedvet képes felvenni a film játékideje alatt.

Csakugyan nem lehet könnyű dolog jó filmet írni!

Ritka művészi bravúr

„Most már egymásután jönnek a híresebbnél híresebb szerepek, amelyeket az *Elfújta a szél* ... világsikere tetéz. Ez a film lényegében lezárta *Laurence Olivier* filmszínészi pályafutásának első szakaszát" – írta a *Filmvilág*.

Ritka, csodálatos bravúrral állunk szemben. Laurence Olivier nagy sikert aratott egy filmben, amelyben – *nem is játszott!* Igaz, az Amerikában készült filmnek volt egy angol főszereplője, de nem *Laurence Olivier*, hanem – *Leslie Howard* ... Lehet, hogy a filmszaklapnál összetévesztették a kettőt?

Tanulási láz

A Magyar Nemzet tudósításában olvashattuk: „Pali megpályázta a hirdetményt; közben vad elhatározással tanulta a nyelveket, elsősorban a belgát, és a franciát."

A belga nyelv elsajátításához leghelyesebben úgy foghatott volna Pali, ha vad elhatározással veti magát *egyedül* a francia nyelvre ... De ha franciául nem akar tanulni, belga helyett tanulhat flamandul is.

dr. Árgus

Lakásüzér

– Érdekes, most egészen más megvilágításban látom a lakáscserét!

Baromfitenyésztési tanfolyam

Szegő Gizi rajza

– Ma megpróbálom bebizonyítani, hogy a mi tyúkjaink is tehetnek kárt a szomszéd veteményesben, nemcsak fordítva ...

Kennedy nyilatkozik

Mészáros András rajza

– Uraim, ahhoz képest, hogy a kubai eseményekhez semmi közünk, elég nagy blamázs ért minket . . .

A. Bezimenszkij

A fordítás tükre

Egy bizonyos szaktársunk a tükörbe nézett,
s így szólt e jóbarátja: — Nincs hozzád hasonló,
oly szép vagy, mint egy görög isten, mint Apolló!
Nem is szépség vagy már, hanem csodás igézet
Bár arcodon nehány bibircsók kerekül,
egy kissé kancsalítsz, orrod lilás és görbe.
Mindez csupán csekélység. Szép vagy te cefetül!
Ne nézz te másba, csak ilyen tükörbe!

Hogyan dicsérjünk és gyalázzunk fordítást,
erről kialakult már réges-rég a sablon.
Jó vers? A költőt magasztald és senki mást!
Ha rossz, a fordítót üsse agyon a tagló.
Van, persze, jó nehány hamis tükör minálunk . . .
S hamis eredetit talán
már nem találunk?

Oroszból fordította Pogonyi Antal

Gyümölcsfa-múzeum nyílik Szabolcsban

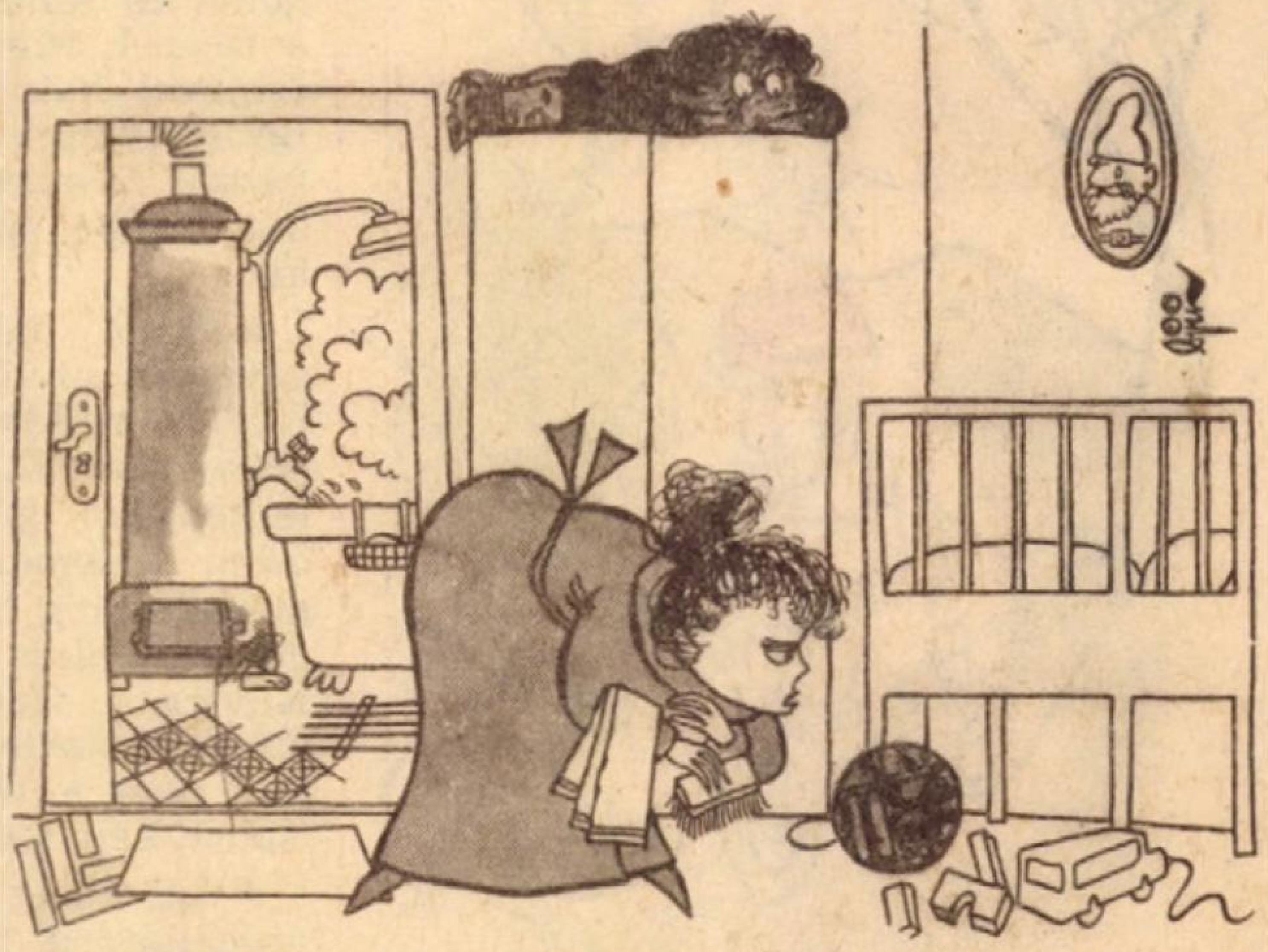
Kaján Tibor rajza

– Ez a legrégibb almafánk!

Szombat esti fürdetés

Balázs-Piri Balázs rajza

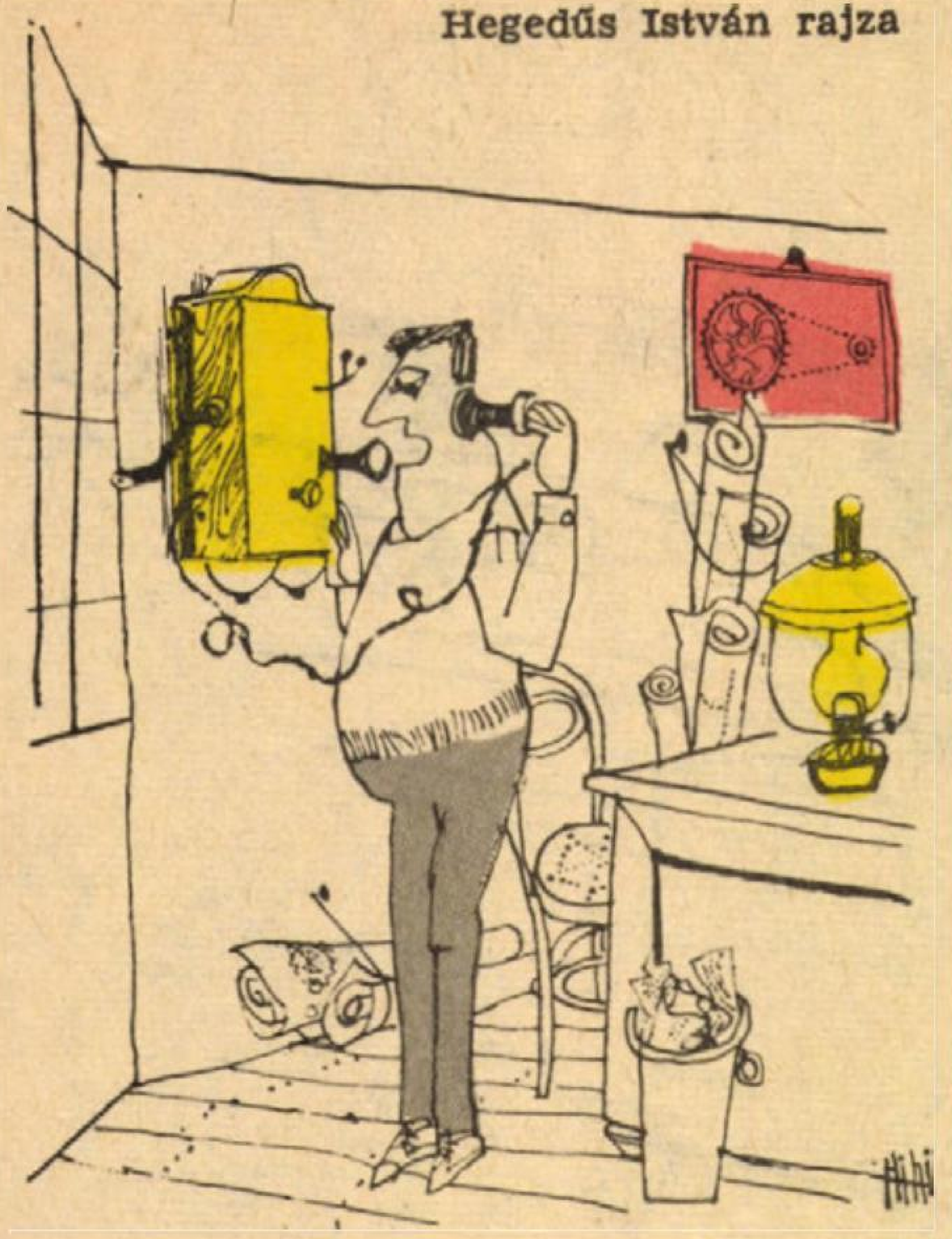
Nagymosás után

Várnai György rajza

Meglepő

Hegedűs István rajza

– Halló, itt az újítási iroda!

Motoros terepverseny

Várnai György rajza

Autó-stop az erdőben

Hogyan nevethetett Plint Antal?

(Hozzászólás helyett a szatíra-vitákhoz)

Csütörtökön reggel nyolc óra előtt néhány perccel Kovács Jakab főosztályvezető, hivatali szobája felé tartva, a lépcső utolsó fokán megbotlott, és hasra esett. A folyosón csak Plint Antal irattáros tartózkodott, aki az eset láttán önkéntelenül felröhögött.

A vizsgálat azonnal megindult, hogy értékelje az irattáros nevetésének jellegét. A vállalat bizottságot jelölt ki a nevetés körülményeinek felderítésére, a bizottság tagjainak sorában két filozófus, két lélekbúvár, egy közgazdász és egy naptárszerkesztő foglalt helyet.

Plint Antal meghallgatása során nem tagadta, hogy az eset alkalmával elnevette magát, de határozottan tagadta, hogy a nevetés a főosztály vezetőjének személye ellen irányult volna. Az irattáros azt állította, hogy Kovács Jakab úgy terült el a szőnyegen, mint egy béka, miközben bal lábával felrúgott a levegőbe, és kalapját önkezével leverte a fejéről. Mindez a komikum elemi erejével hatott rá, Plint Antalra, s így történhetett, hogy függetlenül hivatali felettesének személyétől, az eset belőle spontán nevetést váltott ki.

Kovács Jakab véleménye nem egyezett az irattáros vallomásával. Kovács emlékezete szerint Plint nevetése szatirikusan motivált volt, kérlelhetetlen gyűlölet, valamint káröröm jellemezte a mintegy négy-öt másodpercig tartó kacagást. A kacagás szatirikus hangvétele — vallotta Kovács — ilyen körülmények között elfogadhatatlan, mert ő, Kovács Jakab nem a társadalomra kártékony típust képviseli.

A bizottság ezután áttért annak a vizsgálatára, hogy Plint Antal a nevetés alkalmával vajon megszerette-e a főosztályvezetőt, közelebb került-e hozzá, vagy ellenkezőleg: meggyűlölte-e? Az irattáros azt állította, hogy felettese a hasravágódás ténye által nem került hozzá közelebb, ám nevetésében ítélet sem volt felettesével szemben.

A közgazdász felszólítására Plint Antal ezután megkísérelte híven reprodukálni a bizottság előtt azt a kacagást, mely az eset alkalmával kitört belőle. A bizottság úgy találta, hogy a visszaadott nevetés nem elég elegáns ahhoz, hogy szatirikus hangvételűnek foghassák fel, de nem tartalmazza a megbocsátó nevetés jellegzetes vonásait sem.

A bizottság ezután néhány napos zárt tanácskozásra vonult vissza. A vállalatnál erős nyugtalanság érződött a függőben maradt vizsgálat miatt, annál megnyugtatóbb és felszabadítóbb hatású volt a bizottság által hozott és néhány nap után közzétett jelentés, mely így hangzott:

„Plint Antal nevetésének tárgyában az alábbiakat állapítottuk meg: Kovács Jakab főosztályvezető az emelet utolsó lépcsőfokán *szándékosan botlott el*, abból a célból, hogy megnevettesse beosztottját, Plint Antal irattárost. A nevetés ilyen módon az öncélú, francia vaudeville-komédiák természetes és igénytelen humortalajából jött létre. A főosztályvezetőt abbeli szándékáért, hogy beosztottját hivatali munkájában segítse, hogy az munkáját kellemes hangulatban végezhesse, az igazgatóság magas elismerésben részesíti."

Somogyi Pál

Körbe-körbe

A tokiói rendőrség vezetősége nagyarányú razziát tartott a rendőrségi fotólaboratóriumban. A razzia nem volt eredménytelen. Kiderült, hogy a rendőrök az elkobzott pikáns képeket sokszorosítás útján újra forgalomba hozták. Később a képeket újra elkobozták, majd újra eladták. Ezt a végtelennek ígérkező folyamatot szakította meg a razzia.

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– És ha elromlik ez a csörgő szellem?
– Ne félj, nagy főnök, itt maradunk...

Komlói jegyzetek

Panasznap

A Komlói Szénbányászati Tröszt igazgatója éppen panasznapot tartott, amidőn a sorukra váró bányászok között bekopogtattam kérésemmel: szeretnék körülnézni valamelyik érdekes bányában. Készséggel nyúlt a telefonhoz, intézkedett.

— Körülvezettetem a Béta-aknában... — mondta, majd nevetve hozzátette: — Ha nagyon elfárad, tizenegy óráig ön is visszajöhet panaszkodni...

A Béta-akna igazgatója

Villámgyors liften leszállunk a harmadik szintre, amely százötven méterrel van a föld felszíne alatt. Itt járjuk be a Béta-aknát, hozzám hasonlóan ugyancsak 188 centiméter magas igazgatójával a különböző járatokat. Némelyekben kényelmesen sétálhatunk — másokban bizony csak alaposan meggörnyedve; így is gyakran beverem a fejemet. (Szerencse, hogy tökéletesen védi a bakelit bányász-sapka — bár a vállaimra is tettem volna egyet-egyet!)

— Miért van ez a különbség a járatok magasságát illetően? — kérdezem meg végül, vállaimat dörzsölgetve.

— Ezeket az alacsonyakat még az előző igazgató idejében készítették, aki kis, tömzsi ember volt. A magasakat pedig már az én időmben...

S hogy látja bizonytalan arckifejezésemet, mosolyogva folytatja:

— Természetesen minden igazgató a saját testére szabatja a járatokat...

A pesti látogató víziója...

Láttam különböző munkahelyeket, felmásztam egy „gurítón" is, kezet mostam a „zsomp"-ban (víztárolóüreg) — ezek után fáradtan bandukoltam vissza a neonfényes tárnán, a százötven méteres mélyben, lassan gördülő csillesorok között, most már nagyon vágyva egy kis napfényre. És ekkor a lift közelébe érve szörnyű víziók támadt. Egy táblát véltem látni, ezzel a felírással:

„A LIFT NEM MŰKÖDIK!"

Szerencsére ez a lift nem a budapesti HIG kezelésében áll, így háromnegyed perc alatt a felszínre repülhettünk.

Józan kapatosság

Nemrég kapták meg a komlóiak a szép nyereségrészesedést. Ebből az alkalomból egyes bányászok elég sűrűn keresik föl az italszolgáltató helyiségeket... Új ismerősöm — akivel együtt jöttem ki a „Jó szerencsét" kisvendéglőből — nem valami biztosan rakosgatta lábait a lakása irányában.

— Csak nem itta el az egész nyereségrészesedést? — kérdeztem aggódva, mert már ilyet is hallottam.

— Majdnem! — hunyorít felém. — De a maradékot odaadtam az asszonynak. Éppen most van Pécsett, perzsaszőnyeget vesz rajta...

Dunai Ferenc

A humor könyvéből

Amint köztudomású, Krúdy Gyula kedvenc szórakozó helye az óbudai Kéhly-vendéglő volt, ahol néha órákig csendben elborozgatott. Ahogy betette a lábát a helyiségbe, máris rohant asztalához maga a vendéglős a megszokott negyedliteres borosüveggel.

Egy alkalommal, már a jó késő esti órákban, ismét beállított Krúdy törzsvendéglőjébe, de ezúttal nem a vendéglős, hanem a csapos sietett asztalához a borosflaskóval.

– Hol a gazdája? – nézett kíváncsian a csaposra Krúdy, amire az röviden így válaszolt:

– Keresztelőn.

– Keresztelőn? – csodálkozott a csaposra Krúdy, majd határozott hangon a következő utasítást adta ki neki:

– No, akkor hívja csak fel a gazdáját a pincéből!

*

Bródy Sándor még az első világháború előtt ellátogatott Szatmárnémetibe, ahol közeli rokonai éltek. A váratlan, akkor már híres vendéget nemcsak a rokonság, hanem az egész város lakossága is ünneplő szeretettel fogadta.

Az egyik családi vacsorára eljött Mikoláról a szintén rokonsághoz tartozó Dénes Sándor lapszerkesztő édesapja is, aki már korábban levelet írt Bródynak Pestre, hogy érdeklődjön a Műszaki Egyetemen tanuló unokaöccse sorsa felől. Még az asztalhoz ülés előtt kíváncsiskodni kezdett az öreg a fiú iránt:

– Találkoztál-e Pesten az öcsémmel?

– Találkoztam – válaszolta Bródy –, de még ruha sem volt rajta.

– Az istenért, hol találkoztál vele? – kérdezte aggályoskodva az öreg Dénes, mire Bródy mosolyogva válaszolta:

– A Rudas-fürdő medencéjében.

A HUMOR MESTEREI

Gádor Béla:

A VILÁG TEREMTÉSE

A világ teremtését eddig már annyian megírták, úgy gondolom, nem árt, ha én is megírom egyszer. Eggyel több vagy kevesebb, már igazán nem számít.

Tehát: kezdetben volt az Ősunalom. Az Úr rettenetesen unatkozott, amin nem is lehet csodálkozni, mert teljesen egyedül volt. Nem kártyázhatott, nem sakkozhatott, nem dominózhatott, mert nem volt kivel. Újságot sem olvashatott, mert nem volt újság, és ha lett volna, unalmas lett volna. Nem is mehetett el sehová, mert már mindenütt jelen volt, különben sem volt sem tér, sem idő, sőt, még az a sláger sem volt meg, hogy:

Megáll az idő...

Nem volt más hátra, meg kellett teremteni a világot. Az Úr úgy gondolta, az olyasvalami lesz, amivel néhány milliárd évig elszórakozhat. Rögtön neki is kezdett, és összecsapta az egészet hat nap alatt, Ádámmal és Évával együtt, aztán elment vikendezni.

Eleinte Ádám és Éva boldogan éltek a Paradicsomban, mindenféle állatok és bogarak között. Egy kicsit sok volt a szúnyog, de vakaróztak. Úgy találták, hogy a világ tökéletes, és mindenki boldog. Az Úr is úgy találta, aztán újból unatkozni kezdett. Támadt egy ötlete, és megteremtette a Humoristát, aztán újból megnyugodott, pedig erre nem volt semmi oka. Ugyanis, most kezdődött a baj. Mert a Humorista, alighogy körülnézett a világban, rögtön lapengedélyért folyamodott, és megindította a Paradicsomszósz nevű vicclapot. Az első szám egy pénteki napon jelent meg, amikor is az Úr furcsa zajt hallott a földről. Ez a zaj nem volt sem hálaének, sem zsolozsma, hanem valami furcsa, gurgulázó bégetés. Ma úgy mondanánk, hogy a Földön röhögtek. Mégpedig azon röhögtek, amit a Humorista Paradicsomszósz című lapjában összehordott. A legjobban Ádám és Éva röhögött, úgyhogy amikor az Úr megszólalt, mondván: „Ádám, hol vagy?", felelni sem tudott, mert nem hallotta az Úr hangját a saját röhögésétől.

Ám az Úr türtőztette haragját, és maga ment az újságos standhoz, hogy vegyen egy vicclapot, mondván, hadd kacagjak én is egy jó nagyot. De mekkora volt a csodálkozása, amidőn látta, hogy azon, amin mások jókat nevetnek, ő el sem tud mosolyodni. Ugyanis a Humorista, az ő véghetetlen szemtelenségében, kiviccelte az egész világegyetemet. Kifogásolta, hogy a tömegvonzás nem működik tökéletesen, hogy rossz a koszt, hanyag a kiszolgálás, és hogy Ádám és Éva csupa selejt anyagból készült, nem fognak tovább tartani, mint ötven-hatvan év. Azt is szóvá tette, hogy miért vannak szúnyogok és poloskák, és miért nincs rózsa tövis nélkül. Az Úr rögtön magához rendelte a Humoristát, és így szólt:

— Mondja, szerkesztő úr, miért van az, hogy én a maga lapján nem tudok nevetni, pedig van humorérzékem, hiszen közismert, hogy tökéletes vagyok?

— Nem értem a dolgot... — mondta a Humorista. — Mások nevetnek. — Azzal lemutatott Ádámra és Évára, akik még mindig egymás combját csapkodták a nevetéstől, és közben a Paradicsomszósz legsikerültebb kupléját énekelték, amely így szólt:

Semmi sem egyenes, minden srég,
Rossz az egész Mindenség.

Az Úr haragja erre felgerjedt, és azonnal kiadta az utasítást Gábor arkangyalnak, hogy űzze ki a Paradicsomból Ádámot és Évát, hadd keressék meg kenyerüket arcuk verejtékével. Persze, a Humoristát is elűzte magas színe elől, mondván Gábornak:

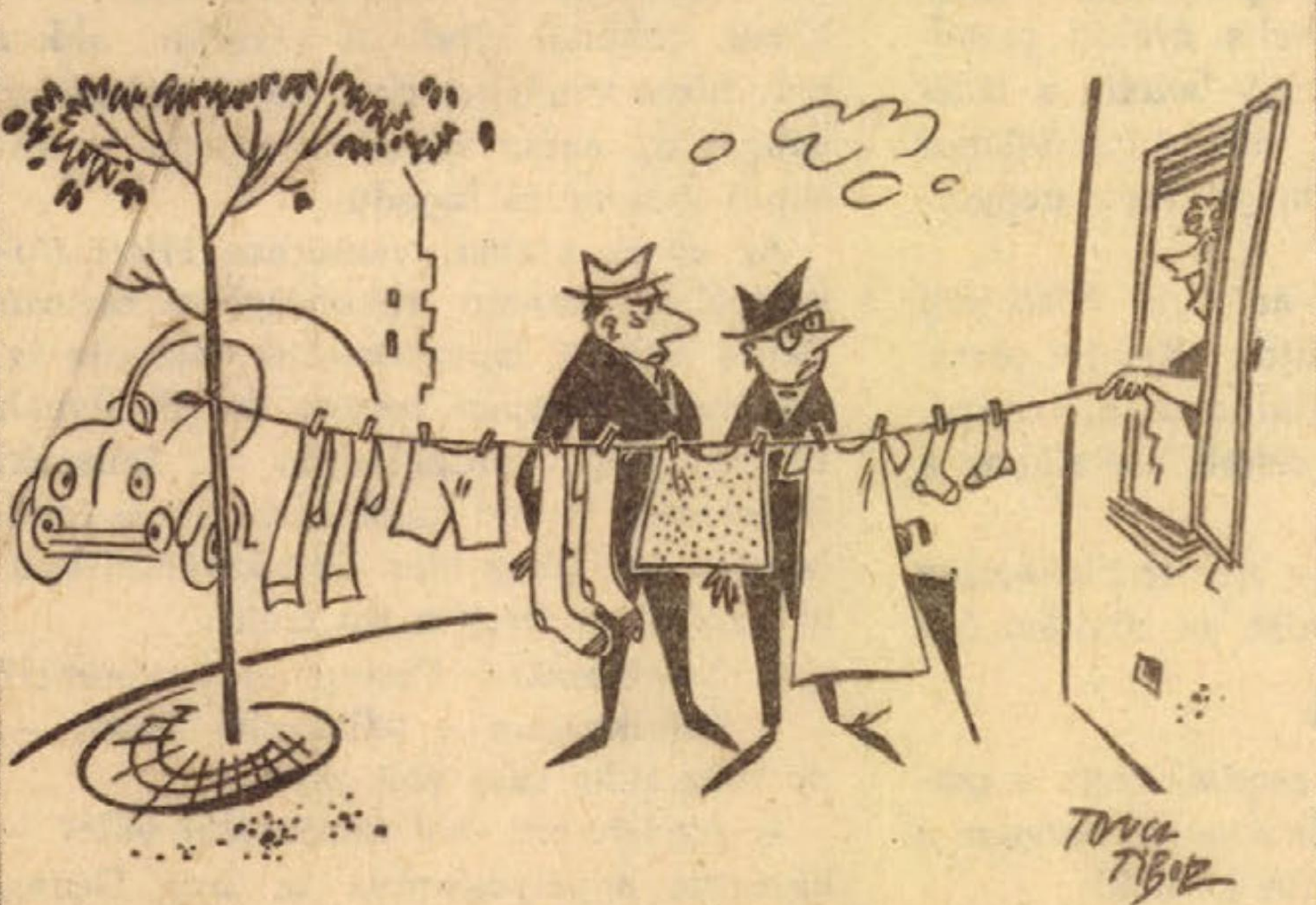
— Feloszlatom a Paradicsomot, és leveszem a kezem az egész társaságról. Ha mától kezdve bárki hozzám fordul ima, könyörgés vagy glossza formájában, nem érdekel, amit főztek, egyék is meg...

Így is történt. Szegény Ádám és Éva kiűzettek a Paradicsomból. Ádám rögtön sikkasztani kezdett, Éva pedig megcsalta a férjét, mivel még más élőlény nem volt, fűvel és fával. A Humorista pedig, mit tehetett mást, új lapengedélyért folyamodott, mert akkor már megvolt Káin és Ábel, s még néhány összülő, úgyhogy egészen szépen lehetett volna már előfizetőket gyűjteni. Az Úr haragja azonban úgy felgerjedt erre az újabb szemtelenségre, hogy fogta magát, és agyoncsapta a Humoristát. Azaz agyoncsapta volna, ha a Humorista ügyesen el nem ugrik. Így csak egyik lábára lett sánta, és egyik fülére süket. Ezért van az, hogy humoristák még ma is élnek, csak gyávábbak valamivel, és kevesen vannak, hála a Jóistennek!

Nylonholmi

Toncz Tibor rajza

– Csak egy kis türelmet kérek. Rögtön megszáradnak...

Női dolgok

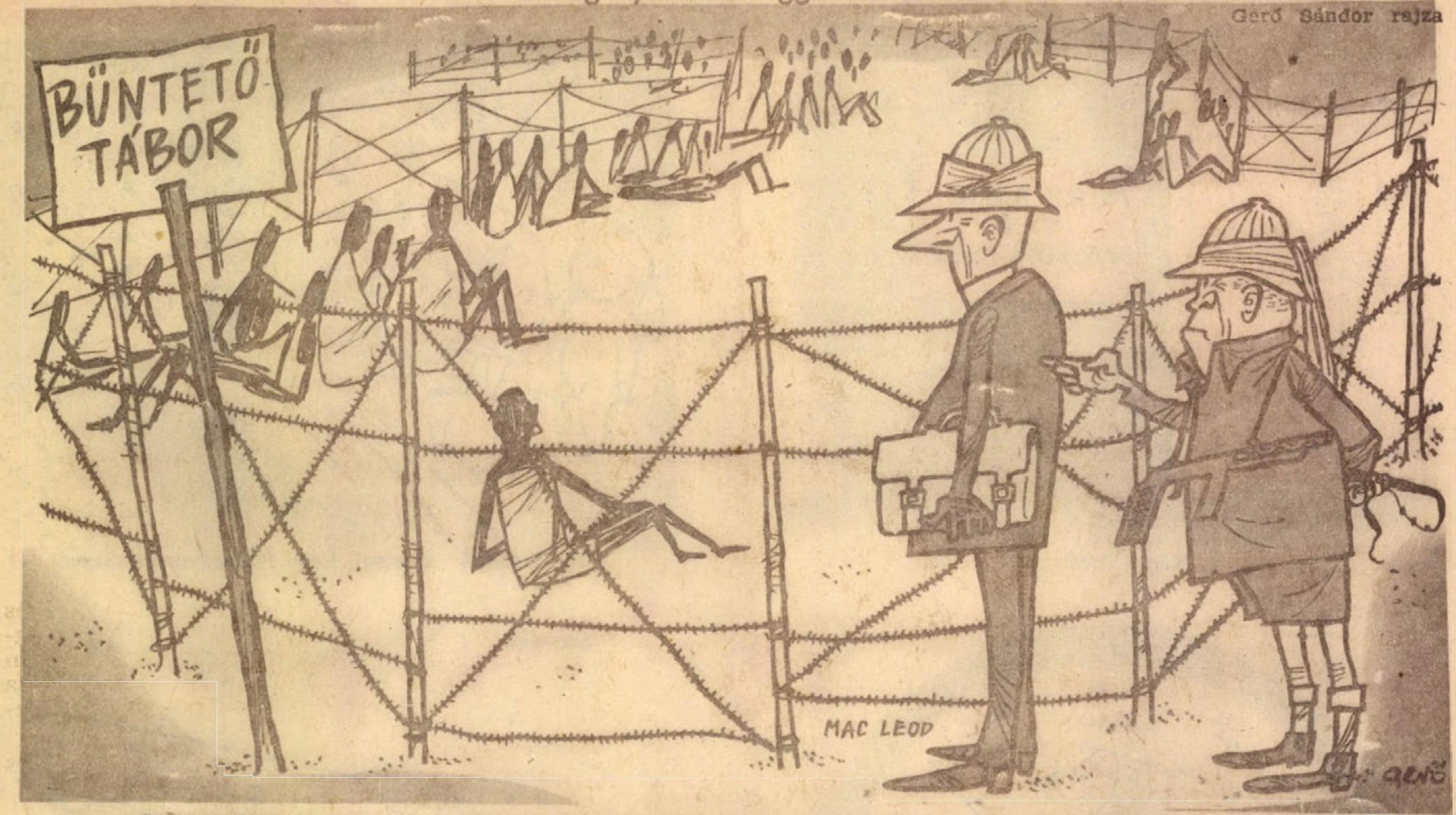
Vasvári Anna rajza

– Gyere már, Dezső, ne légy olyan élhetetlen! Szabad az ut!...

Tanganyika is független lesz

Gerő Sándor rajza

– Látja, miniszter úr, ezekkel a szöges drótokkal ideig-óráig össze tudjuk tartani az afrikai gyarmatbirodalmat...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az idős könyvelő meséli a kollégáknak:

– Azt ugye tudják, hogy a hatodik emeleten lakom. Hát tegnap, ahogy kihajoltam az ablakon, hirtelen megszédültem és zsuppsz, leestem.

– Ugyan, ne meséljen. Akkor maga már rég halott volna!

– Miért? Én befelé estem.

*

Kovács Pisti IV. osztályos tanuló izgatottan ront be az iskolával szemben levő garázsba.

– Bácsi, kérem, nem tudna nekem gyorsan tíz liter benzint adni?

– Minek neked benzin?

– Ég a tanterem!

MINDENNEK VAN KORHATÁRA!

Örvendetes jelenség a
Sok korhatár-felirat.
Kinek rövid a nadrágja,
Hosszúlépést nem ihat.

Kiírják a mozinál is,
Diák helye a suli.
Esti filmhez be se léphet
Tizennyolcon aluli.

Könyvön is van ilyen jelzés:
„Mesék tízéveseknek.”
Jelezhetnék a korhatárt
Más cikken is esetleg.

Írhatnák a kalapokra.
(Színük piros, sárga, kék),
Hogy csak ifjú fejre valók,
S ne vegyék... hm...
nénikék...

Írhatnák a tűsarokra:
„Hatvan kg: súlyhatár.”
Nyolcvankilós, ha ilyet vesz,
Nyögve, sóhajtozva jár.

Írhatnák a szoknyahosszra,
(Szívlelendő szép tanács):
— Ne látszódjék más, csak
zsenge,
Minőségi térdkalács!

K. Tóth Lenke

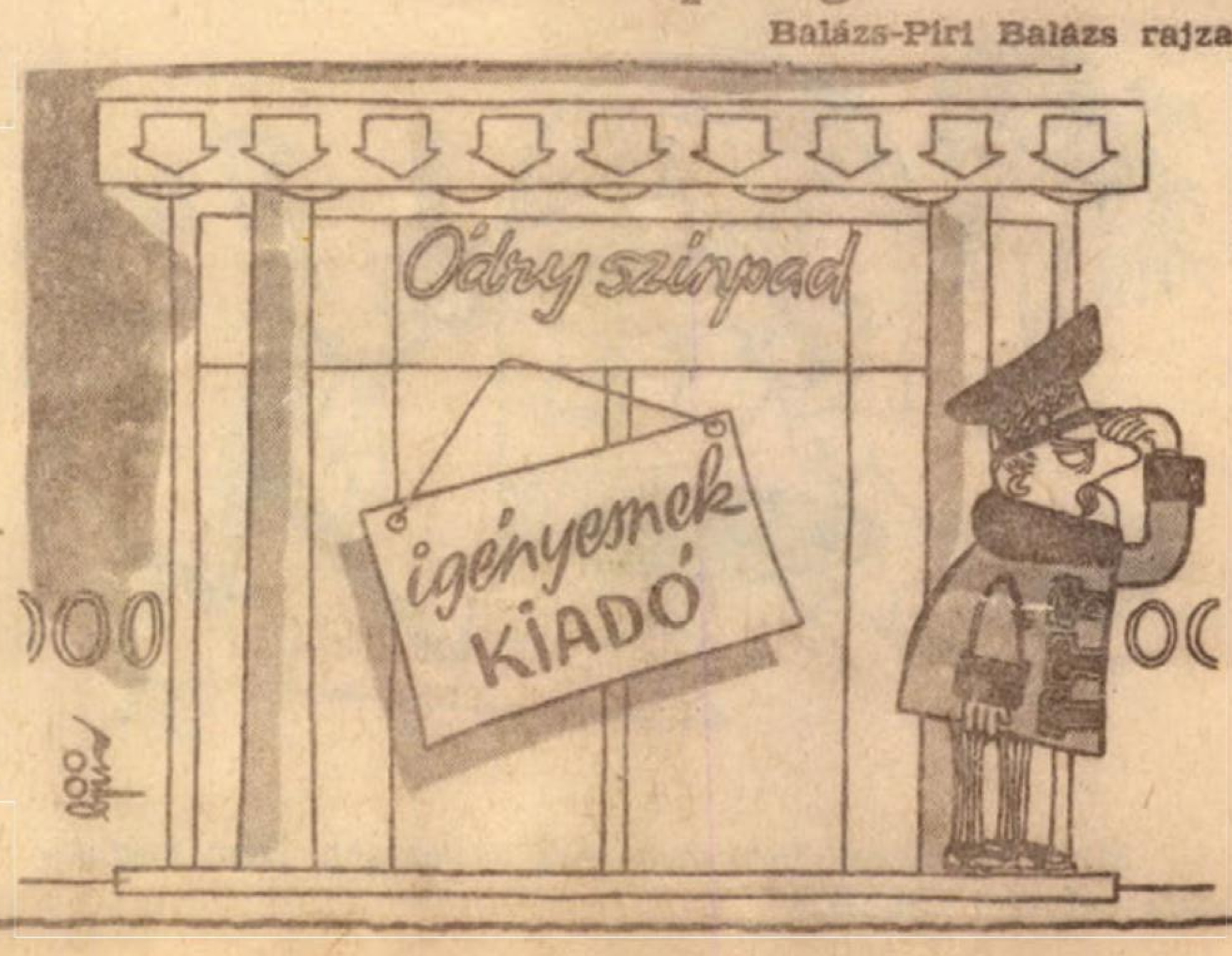
A televízió újabb térhódítása

Szepes Béla rajza

Színház a parlagon

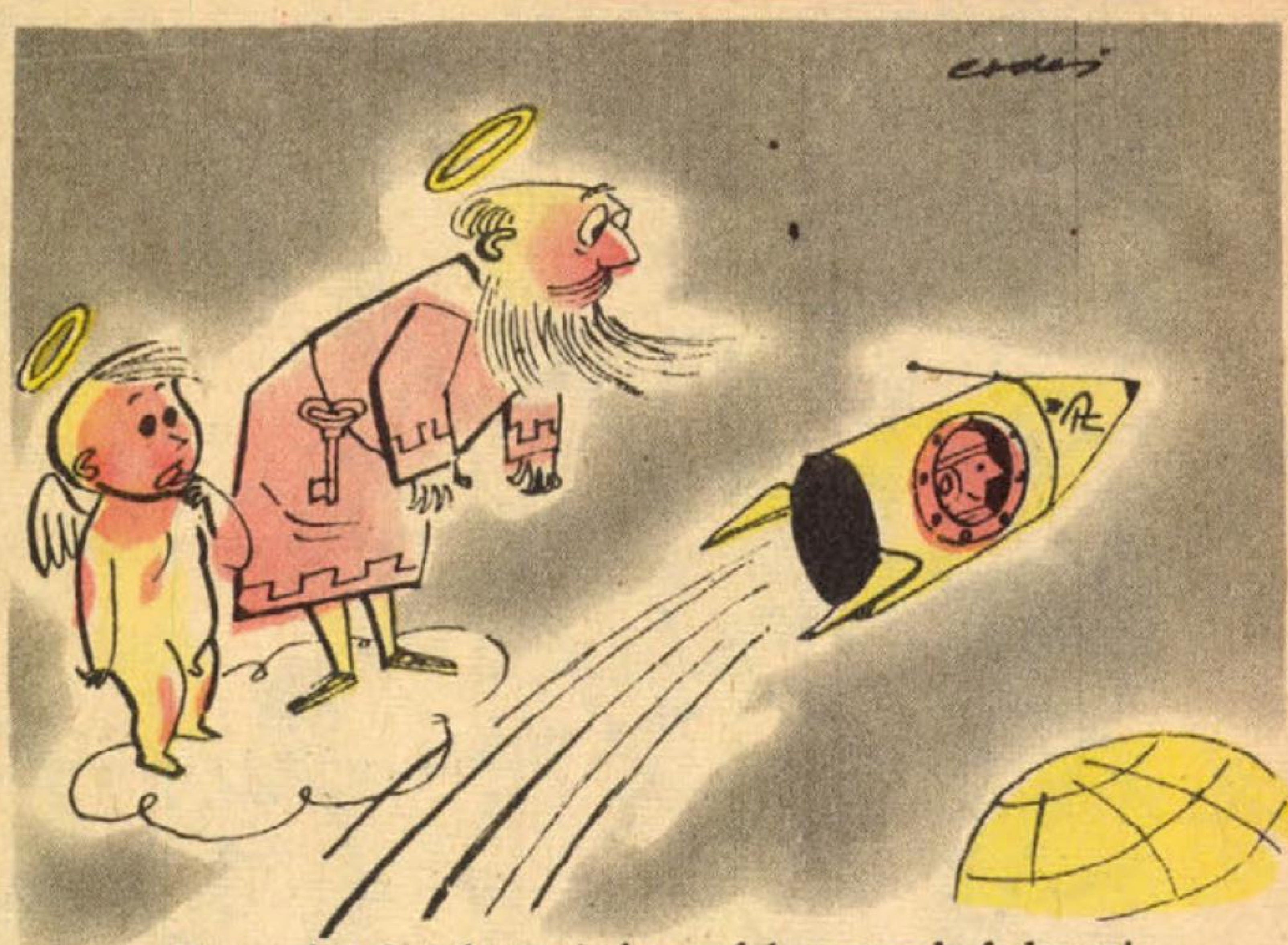
Balázs-Piri Balázs rajza

Ember a

Kép a jövőből

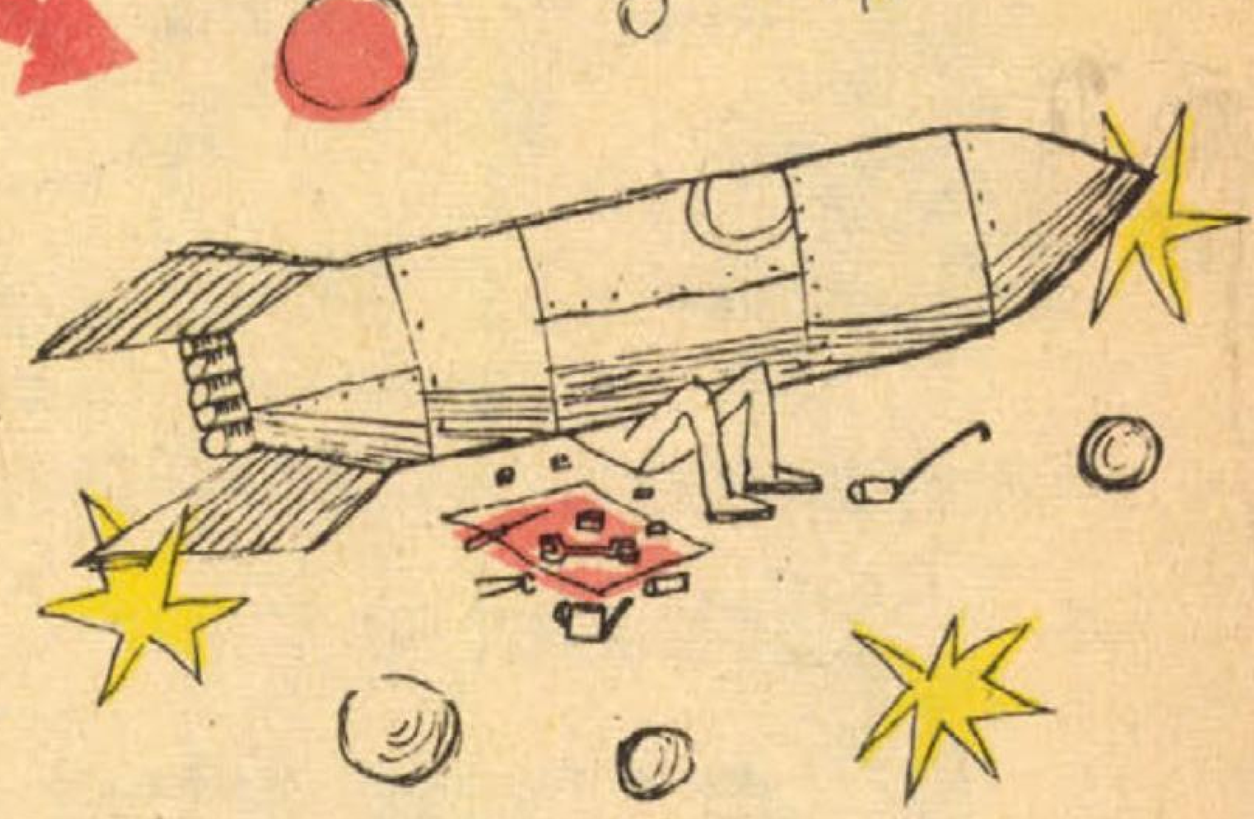

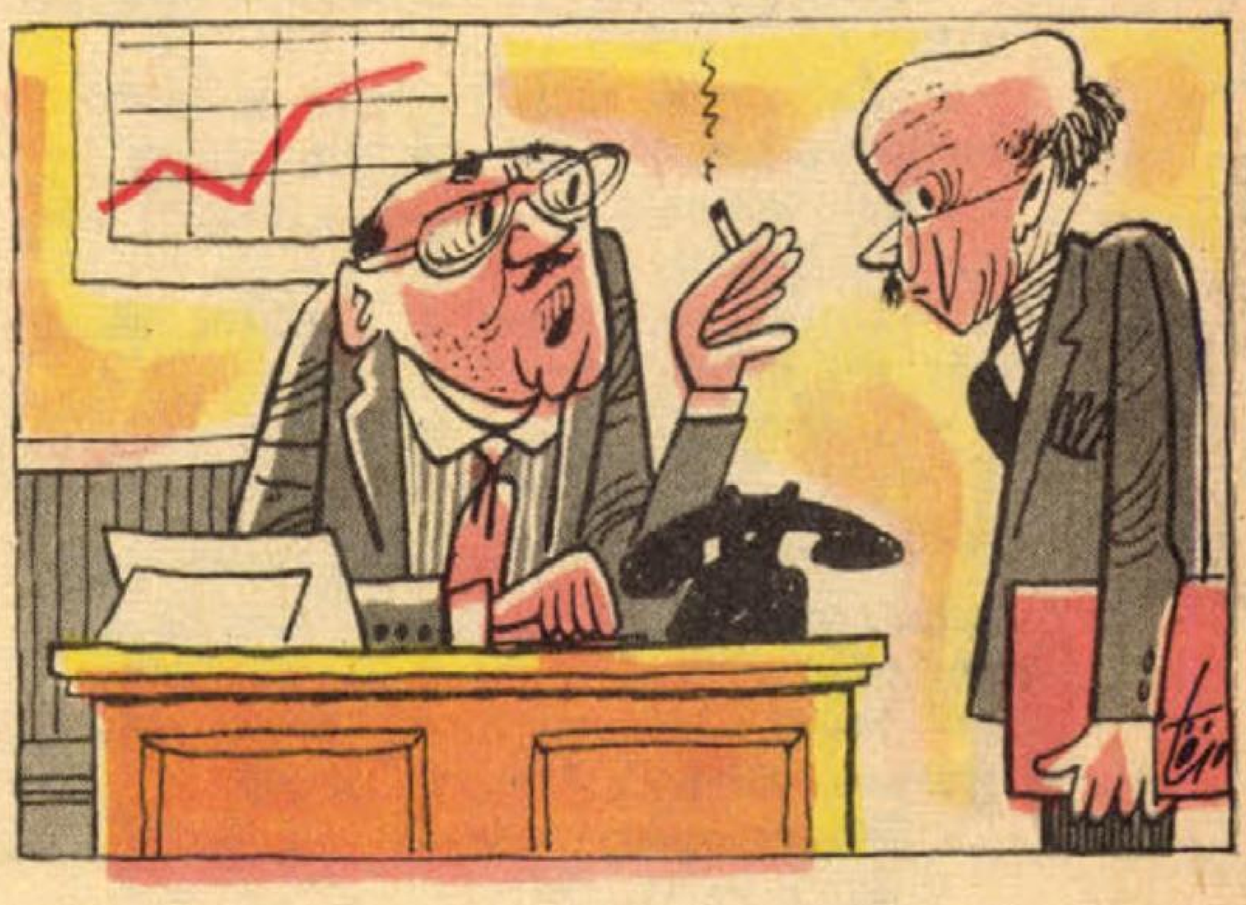
– Na, mehetek jelenteni, hogy fel vagyunk fedezve!

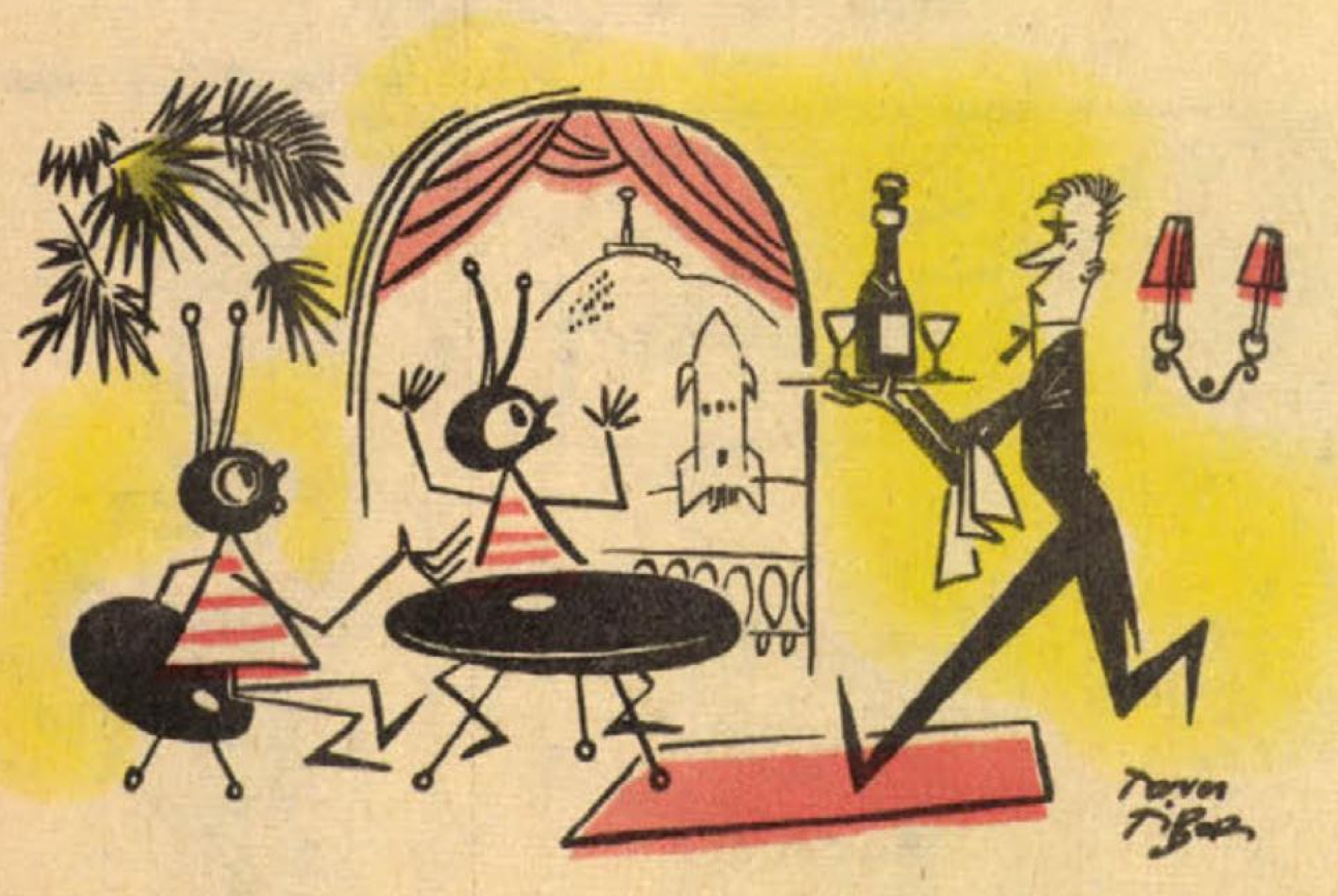
Távirányítás
– Edd meg előbb a tízóraidat!

Szerelés

– Ezt a Kovácsot fel kéne lőni a világűrbe, hátha tágulna egy kicsit a látóköre!

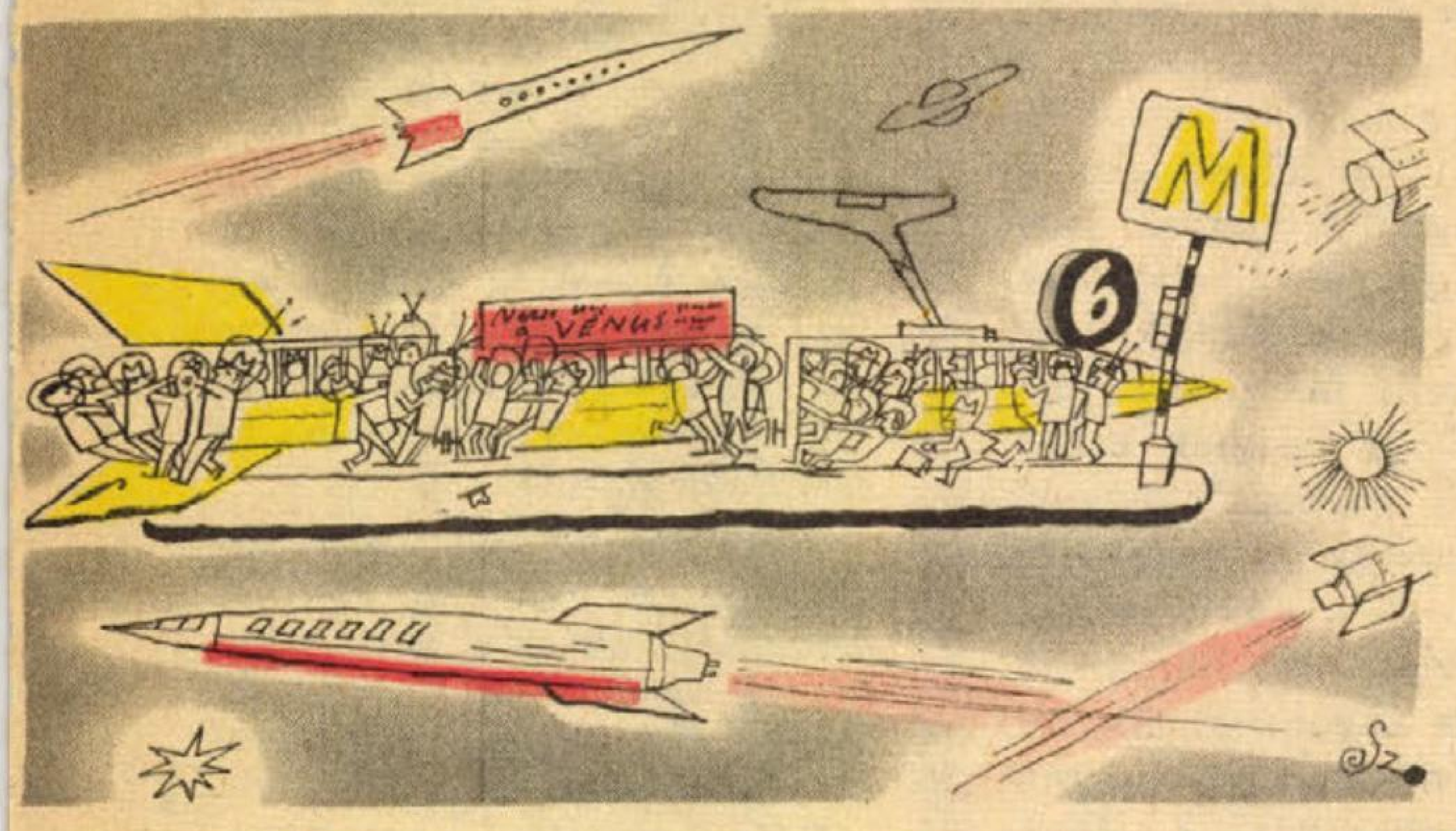

– Mi a Vénuszon nem ismerjük a pezsgőt. Nem kaphatnánk helyette almuskát?

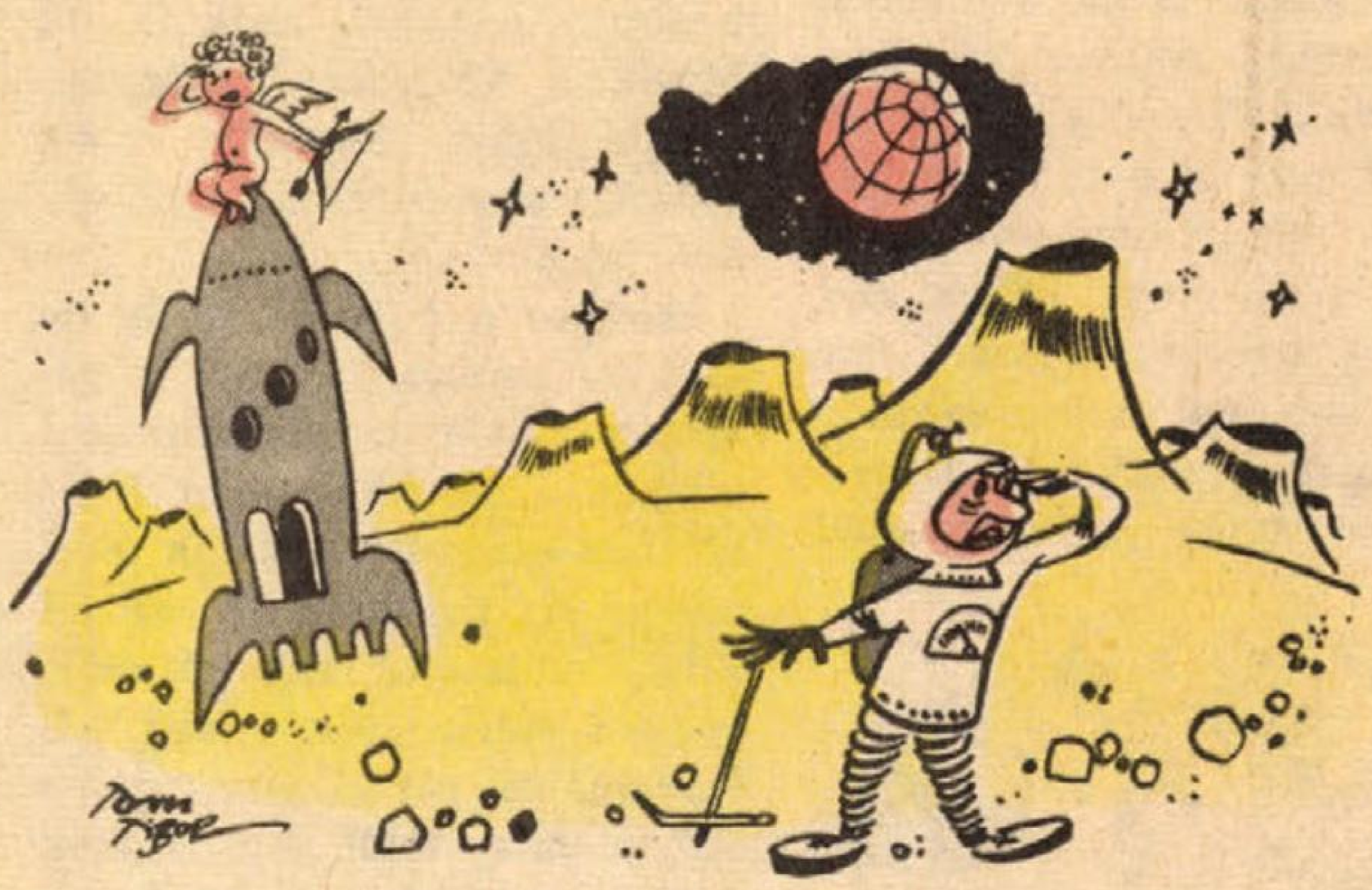

– Először engem kértek fel az űrrepülésre, de nekem a szerdai nap nem felelt meg!

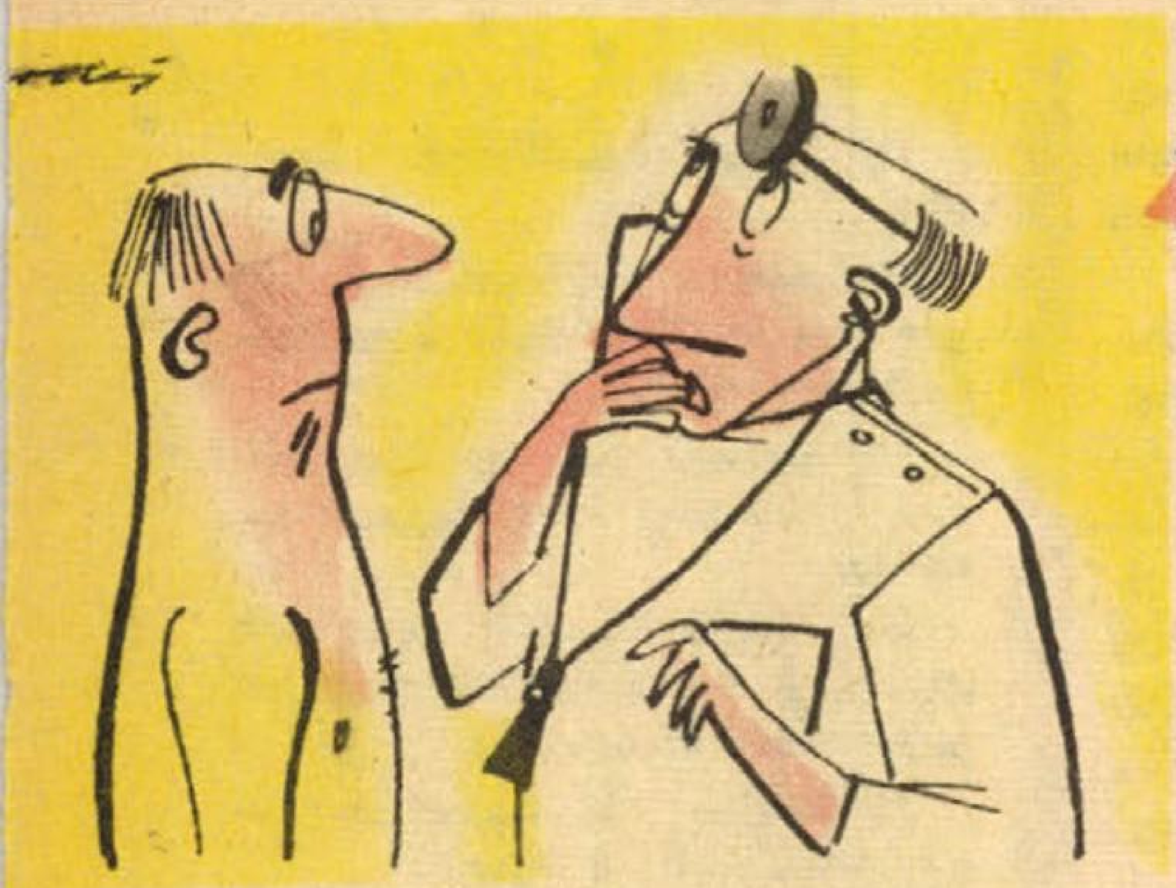
z űrben

A jövő közlekedése

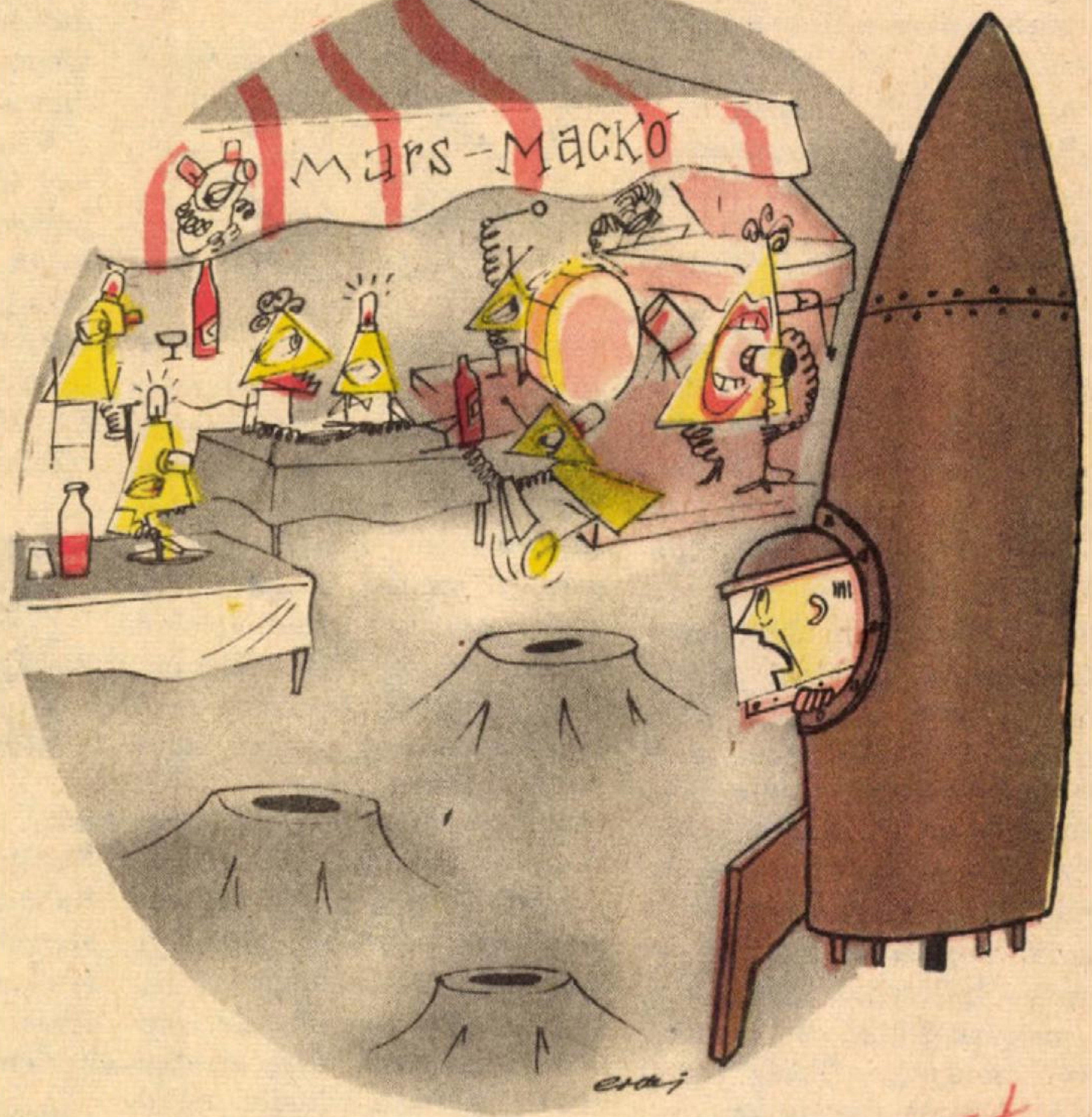
– Szép kis égitest! Sehol egy nő!

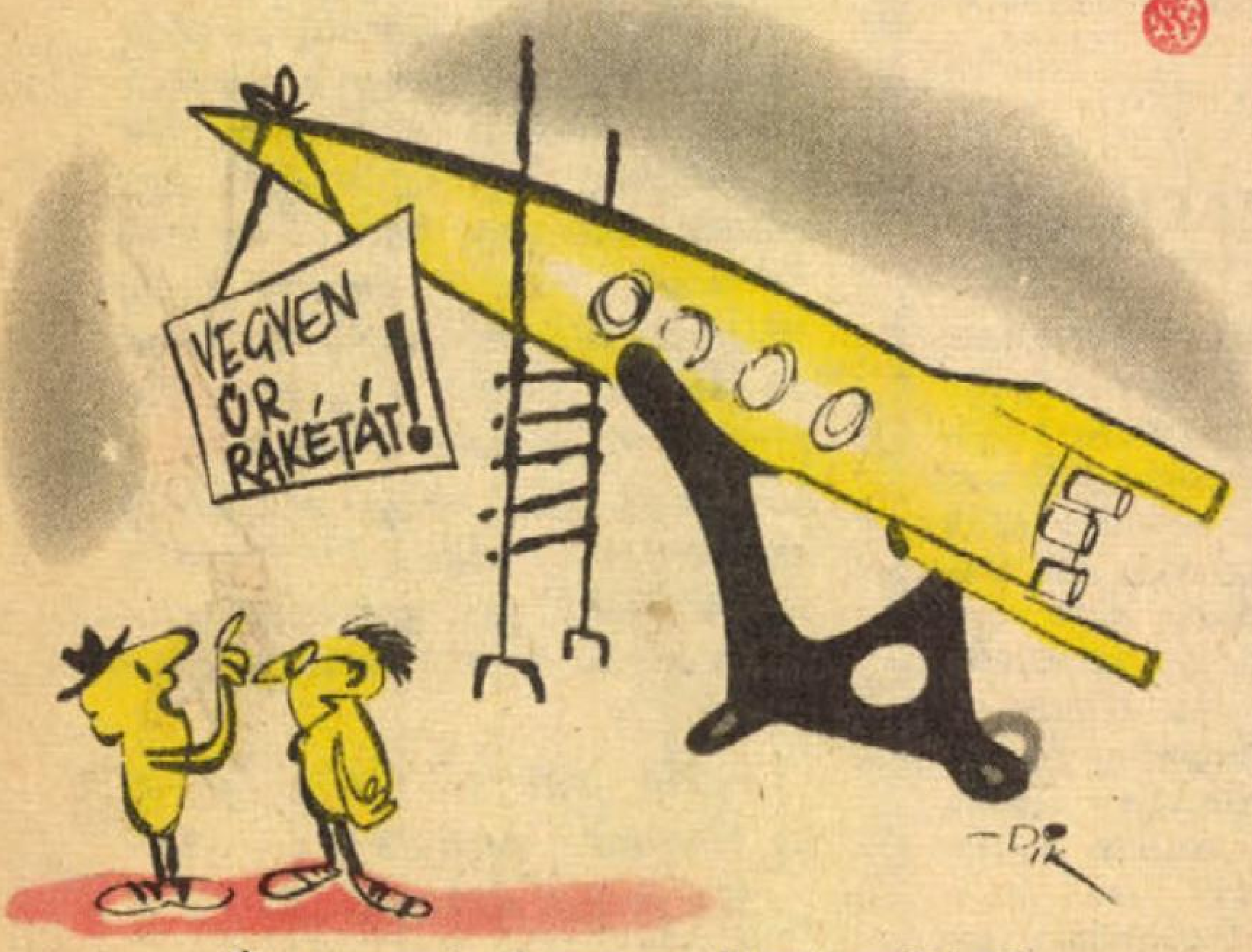
– Magaslati levegőre lenne szüksége! Vajon ötszáz kilométer elég lesz?

– Na, bennünket is jól megfúrtak...

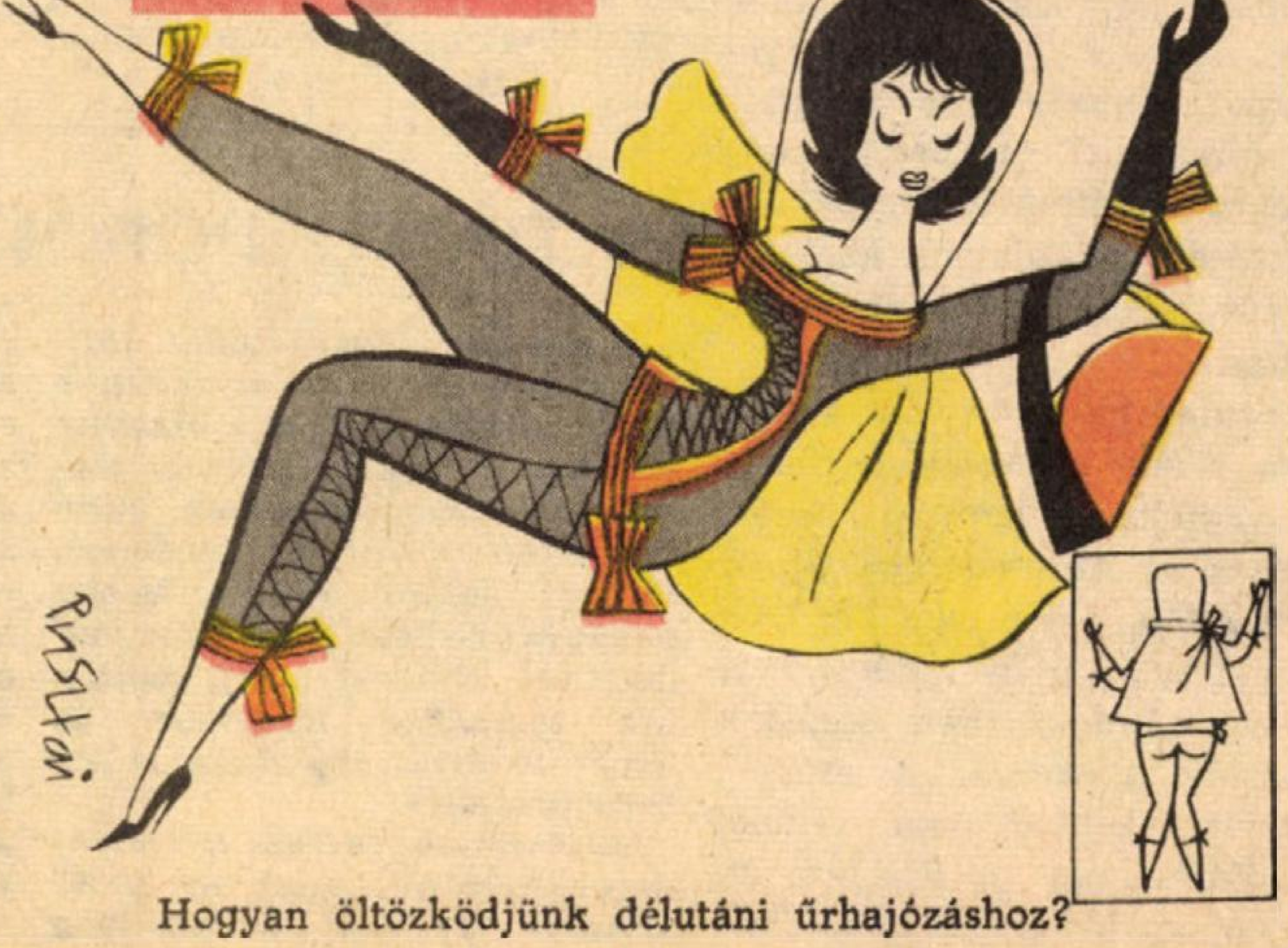

– Gyorsan vissza a Földre! Itt is zenélnek!

– És mennyit fogyaszt fényévenként?

EZ A DIVAT

Hogyan öltözködjünk délutáni űrhajózáshoz?

Az első pesti űrutas

Boldogan fogadtam a megtiszteltetést, amikor az Asztronautikai Társaság közölte velem, hogy az első hazai kozmikus rakéta utasául engem jelöltek ki. Régi, lelkes asztronauta vagyok, egyszerű hercegi családból származom, s űrjártassági vizsgám a naprendszer egész területére szól.

Kéthetes esti tanfolyamon vettem részt, s amikor már tisztába jöttem Münzer parasztforradalmának gazdasági hátterével, készen álltam az indulásra.

A rajt előtt éjszaka nem tudtam aludni a nyugodtságtól, hajnal felé végre elaludtam, ekkor fölébresztettek, és közölték velem, hogy csak a jövő héten lesz indulás, mert kooperációs nehézségek miatt még nem készültek el a lakkozással. Egy hét múlva aztán valóban elérkezett az indulás ideje.

Nyugodt voltam, mint mindig, a szívem 120-nál nem vert többet. Felöltöttem űrruhámat, sajnos egy számmal kisebb volt, de már nem volt idő a cserére. A sisakot nem találták, azt mondták, valószínűleg bent lesz az űrhajóban. Félóra késéssel érkeztünk meg az űrrepülőtérre, mert a gépkocsivezető tévedésből először egy másik űrpilótához ment. Végre megérkeztünk, s mondhatom, ünnepélyes érzés fogott el, amikor megláttam az égbenyúló rakétát. Sajnos, gyalog kellett felmennem a tetejére, mert a lift nem működött. Elbúcsúztam mindenkitől, kaptam néhány megbízást, majd beléptem a kabinomba, becsapva magam után az ajtót. A kilincs el is törött, majd megreklamáljuk az 57. sz. Űrhajóépítő Vállalatnál, ahol sok a zűr, mert most volt átszervezés.

Ezután hatalmas lökést éreztem, s már suhantam is felfelé a végtelen világűrbe. Mivel utazáskor az embernek az az első dolga, hogy enni kezd, az elemózsiám után nyúltam, az erre a célra készített űreledelt akartam elővenni, a csomag tetején azonban egy cédulát találtam, hogy az űreledel átmenetileg kifogyott, elégedjem meg körözöttes kenyérrel és hónapos retekkel, azok is jól bírják a kozmikus sugárzást. Ekkor jutott eszembe, hogy sajnos, olvasnivalót sem vittem magammal.

Amikor a hordozórakéta levált, és kabinom elfoglalta pályáját, beállt a súlytalansági állapot. Lelkiismeretesen le is mértem magamat a kabin mérlegén, az pontosan 87 és fél kilót mutatott. Úgy látszik, rossz a mérleg, majd meg kell reklamálni. Mivel lebegtem, a súlytalanság felől nem lehetett kétségem, sikerült legyőznöm a nehézségi erőt, ez azonban nemcsak az én érdemem, hanem Newtoné és Verne Gyuláé is.

Közben telefonon megkérdezték tőlem, hogy vagyok, de

nagyon nehezen értettem őket, ők is engem, nagyon zúgott a készülék, aztán szét is kapcsolódtunk, csak annyit hallottam, hogy jelentsem be a hibabejelentőnek, én ráérek, ők nagyon el vannak foglalva. Később megjavult a rádiótelefon, ekkor végre elmondhattam, hogy jól érzem magamat, csak a bal térdem fáj, lehet, hogy porcleválásom van.

Ekkor kinéztem az ablakon. A Föld innen nagyon szép, sehol sem látni szemetet. Nagyon megfogott a Föld gömbölyű volta, úgy látszik, mégsem haszontalanság az, amit az iskolában tanultunk. Újra érintkezésbe léptem a Földdel, és rádiótelefon útján megkérdeztem, hogy Albert és Sándor játszik-e a válogatottban. Megnyugtató választ kaptam, ezt feljegyeztem az űrnaplóba, s hozzáfogtam, hogy kitöltsem a totó-szelvényemet. Közben közölték velem, hogy a gondnok megtalálta az űrsisakomat, mit csináljanak vele. Mondtam, süssék meg, szép kis szervezés. Azt mondják erre, mostanában nagyon ingerült vagyok, semmi sem jó, amit csinálnak. Majd újra megkérdezték, hogy vagyok, mire mérgesen válaszoltam, hogy hagyjuk ezeket a sablonos kérdéseket, úgysem érdekli őket az én hogylétem, utálom az üres udvariasságot. Ők azonban nem tágítottak, sőt azt is megkérdezték, mi újság. Mondtam, hogy megvoltak az angliai községi választások, a laoszi helyzet viszont áttekinthetetlen.

Közben kinéztem az ablakon, bámultam a csillagokat, s arra gondoltam, hogy a rádióban rövidesen kozmikus tangó hirdeti majd nevem örök dicsőségét.

Végre elérkezett a visszahívás ideje. Vártam, hogy működésbe lépjenek a fékező rakéták, de nem léptek. Először arra gondoltam, hogy talán elfelejtették a nagy rohanásban felrakni a fékező rakétákat. Rémülten kaptam kezembe a rádiótelefont, és megkérdeztem, mi van a visszahívással.

Közölték velem, hogy sajnos, Kabócza kartárs, akinek a visszahívást kell eszközölnie, értekezleten van, kihívni nem lehet, de amint vége az értekezletnek, szólnak neki.

Azóta is hiába várok, és egyre türelmetlenebbül keringek. Arra kérek mindenkit, hogy ha meglátják Kabócza kartársat, szóljanak neki.

Feleki László

A TORREÁDOROK ÉS A KRITIKUS

Nemcsak a tenoristákat állítja szembe az érzékenységük a kritikusokkal, hanem a bikaviadorokat is. Madridi jelentés szerint két híres torreádort, Julio Apariciót és Antonio Ordonezt 10 napi fogházra ítélték, és egy hónapra eltiltották a bikaviadaloktól. Mindezt azért, mert a két torreádor inzultálta az egyik madridi lap bikaviadal-rovatvezetőjét.

Mitől láttak vöröset a torreádorok? Attól, hogy az illető kritikus egy álló hónapig meg sem említette őket rovatában. Hiába döfték le a torreádorok egymás után a legvadabb bikákat, nevük nem szerepelt az újságban. Pedig a munka csak akkor esik jól, ha van elismerés. A két torreádor erre egy bárban felpofozta a kritikust, olyannyira, hogy az illető tíz napig nyomta a kórházi ágyat. A világ megtanulhatja ebből, hogy a bikaviadorokban a halálmegvetésen kívül az érzékenység van a legjobban kifejlődve.

APRÓ DOLGOK

Nemrégiben Prágában töltöttem egy hetet.

Egy nap ki akartam menni Visehradra, de rossz villamosra szálltam. A kalauz azonnal kijött az asztala mögül, előre ment a vezetőhöz, mondott valamit, mire a kocsi megállt, és az ajtók kinyíltak. Aztán a kalauz leszállt velem, és részletesen elmagyarázta (csehül), merre kell mennem, melyik villamosra kell szállnom stb., stb.

Nagy élmény volt. Az utasok elnézően mosolyogtak rám az ablakokból, és türelmesen várakoztak. Senki sem ordított ki, hogy: „Na, mi lesz, kalóz úr?! Itt fogunk megöregedni?!"

Senki sem volt ideges. Csak én.

Ki hallott már ilyet! Egy vacak pacák miatt leállítják a forgalmat!

*

Új népi hiedelmek. Saját gyűjtés.

Ha porban fürdenek a dolgozók – le fogják váltani a munkavédelmi felelőst.

Ha udvara van az igazgatónak – másnap azok kapnak jutalmat.

Ha Medárd napján revizorok érkeznek a vállalathoz, negyven napig nem mennek el.

Ha meleg sört kapni a vendéglőben – itt a nyár.

Ha a főnök kijön a barlangjából – mondjuk a minisztériumban van dolga –, s aznap már nem megy vissza a barlangjába – lógni fognak a beosztottak.

*

A következő hirdetést láttam:

A Corvin Áruház, amelynek férfi-karja van, éppen felöltöztet egy csinos nőt. A férj ámulva, gyanakodva, kigúvadt szemmel, kissé nyugtalanul figyeli a jelenetet. A nő azonban haladéktalanul megnyugtatja:

– Ne légy féltékeny, Lajos! Tőle kapom a szép, divatos nyári ruhákat! . . .

(Már mint a Corvin Áruháztól.)

Hát, kérem, én nem lennék nyugodt a Lajos helyében. Mi van a nő és a Corvin Áruház között? Milyen jogon ajándékoz ruhát a Corvin a nőnek? Ha az Áruház ruhát ajándékoz egy nőnek, csak úgy, szívből szívnek szívesen, akkor valami nem stimmel. Milyen alapon öltözteti az Áruház ennek a szegény Lajinak a feleségét? Gyanús!

Lajcsi! Ne hagyj magadnak mindent bemesélni! Jól vigyázz! Legközelebb egy gyerekkel állít haza a nő, és azt mondja majd neked:

– Ne légy féltékeny, Lajos! A Corvintól kaptam . . .

Ha te ezt elhiszed! . . .

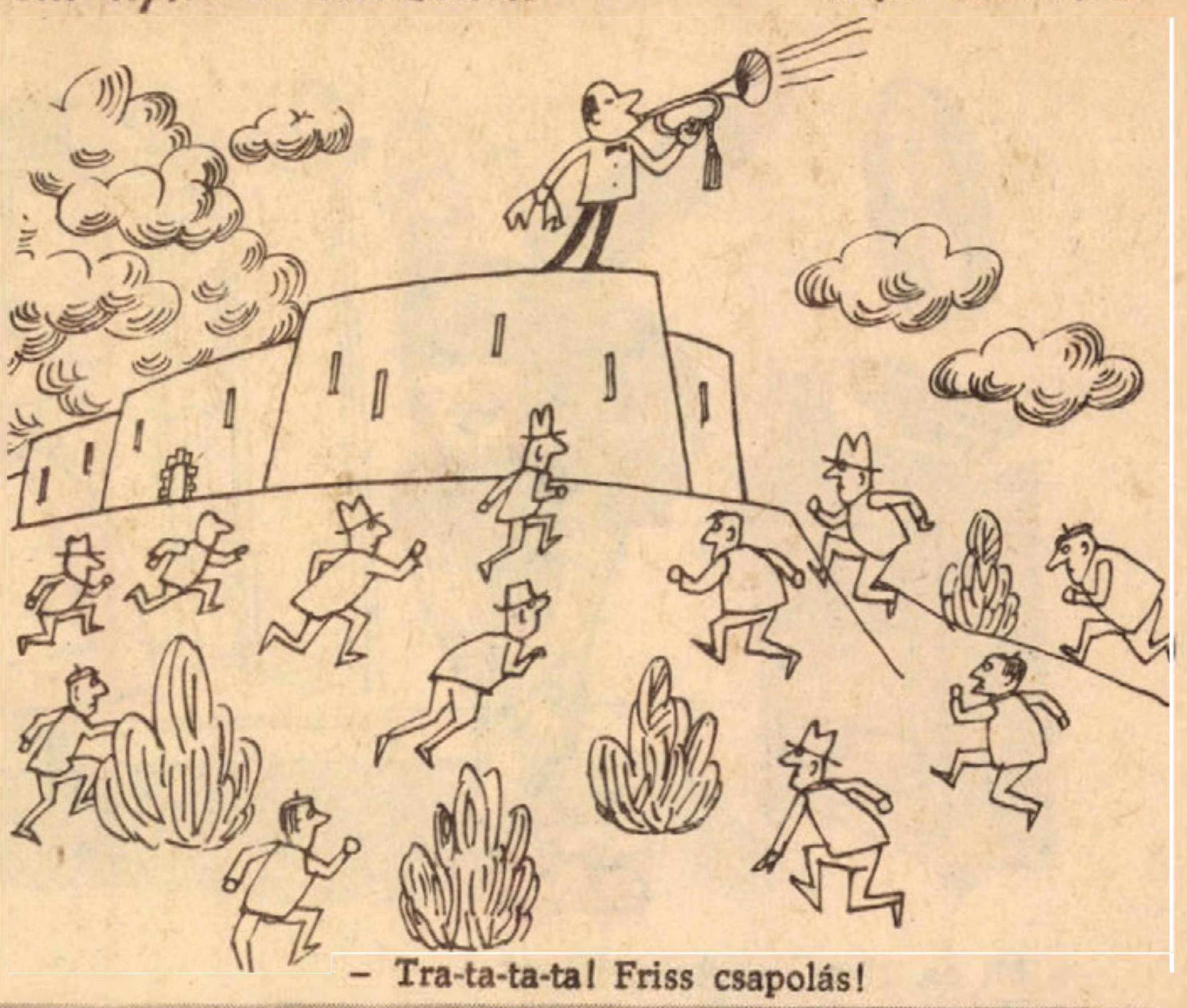
(m. gy.)

Vendéglő és étterem nyílt a Citadellán

Kaján Tibor rajzai

– Kérek egy levest, de forró legyen!

– Tra-ta-ta-ta! Friss csapolás!

Kivágták a filmből

Láttam az „Éjféli hajnal" című új bergengóc színes filmet.

Van a filmben egy tizennyolc éven felüli jelenet, melyben Grizelda, az árva állathang-utánzónő leveti a blúzát. Egy másodpercre felvillan alabástrom keble, de csak egy szempillantásra, oldalról, messziről, félhomályban, sejtelmesen, mint egy fehér virág, mint két labdarózsa. Olyan ez a röpke jelenet, mint egy impresszionista festmény, mint egy verssor, vagy mint egy taktus valamely szerelmes melódiából.

Amikor kijöttem a moziból, találkoztam A. barátommal, aki közölte velem, hogy rengeteget kivágtak a filmből. Egy

barátjának a barátja látta külföldön a filmet, és a vetkőzési jelenet nem egy másodpercig, hanem teljes egy percig tartott. A. szerint, nálunk cirka ötvenkilenc másodpercet kivágtak.

B., akinek elmondtam, hogy sikerült megtekintenem az „Éjféli hajnal"-t, elárulta, hogy a filmből rengeteget kivágtak.

– A nagybátyám mostohatestvérének a fivére látta Bergengóciában a filmet... Ott, édes öregem, az árva állathang-utánzónő vetkőzési jelenete tíz percig, minimum tíz percig tartott, és nemcsak a blúzát vetette le, hanem mást is... A nagybátyám mostohatestvérének a fivére mesélte, hogy Grizelda lassan, ráérősen, komótosan vetkőzött, miközben indulókat fütyörészett... Állítólag csodálatosan fütyölt!... Kár, igazán kár, hogy kilenc perc ötvenkilenc másodpercet kivágtak a filmből... Nagybátyám mostohatestvérének a fivére megesküszik rá, hogy Bergengóciában így látta a filmet, a saját két szemével...

C. bosszúsan legyintett, midőn elmondtam neki, hogy láttam az „Éjféli hajnal"-t.

– Hagyd el, a legjobb részeket kivágták belőle. Egy jó ismerősöm, szavahihető ember, eredeti változatban látta a filmet... Emlékszel Grizelda nagy vetkőzési jelenetére? Az eredeti változatban az árvalány nemcsak levetkőzik, hanem palacsintát is süt, mégpedig meztelenül. A jelenet húsz percig tart, és mindent látni, az egész konyhát, plafontól a padlóig. Grizeldán nincs más, csak a palacsintasütő... Az aztán igen, barátom! Amit te láttál, meg én láttam, az smafu...

D. elmondotta, hogy neki pontos értesülései vannak: saját fülével látta a filmet.

– Az a bizonyos jelenet negyvenkét percig tartott. Kivágták a filmből, amikor Grizelda lefekszik az ágyikójába. Az ágyikóból kivágták a vőlegényt, aki az eredeti változatban ott feküdt, és hangosan számolt elalvás előtt. Kivágták az egész éjszakát, hajnalostul, sőt még a délelőttből is kivágtak egy jó darabot, és csak az az egy másodperc maradt...

E. nem látta az „Éjféli hajnal"-t, de biztos helyről hallotta, hogy rengeteget kivágtak a filmből. Több mint egy órát. Szerinte kivágták Grizelda, az árva állathang-utánzónő teljes elzüllését. Kivágták Grizelda hat nővérét és a hat nővér teljes elzüllését. Az eredeti változatban ugyanis Grizeldának hat nővére volt, és azok mind-mind, külön-külön, teljesen részletesen elzüllöttek. Kivágtak a filmből tíz vetkőzési jelenetet, hét udvarlót, nyolc

légyottot, hét és fél orgiát, három bacchanáliát, két házi-bulit. Kivágták Salome fátyoltáncát, Cleopatra nászéjszakáját, Lucretia Borgia fürdőjét. Kivágták a rezet, a magas cét, a huszonegyet...

F. szerint a filmből az egész filmet kivágták.

G. szerint...

De őt már nem hallgattam meg.

Kivágtam.

Mikes György

VANNAK EGÉSZEN FURCSA DOLGOK

Orvossztrájk Olaszországban

Nehéz napjuk volt az olasz betegeknek, amikor az orvosok 24 órás tiszteletdíj-sztrájkot hirdettek Olaszország egész területén. Csak sürgős esetekben adtak orvosi segítséget.

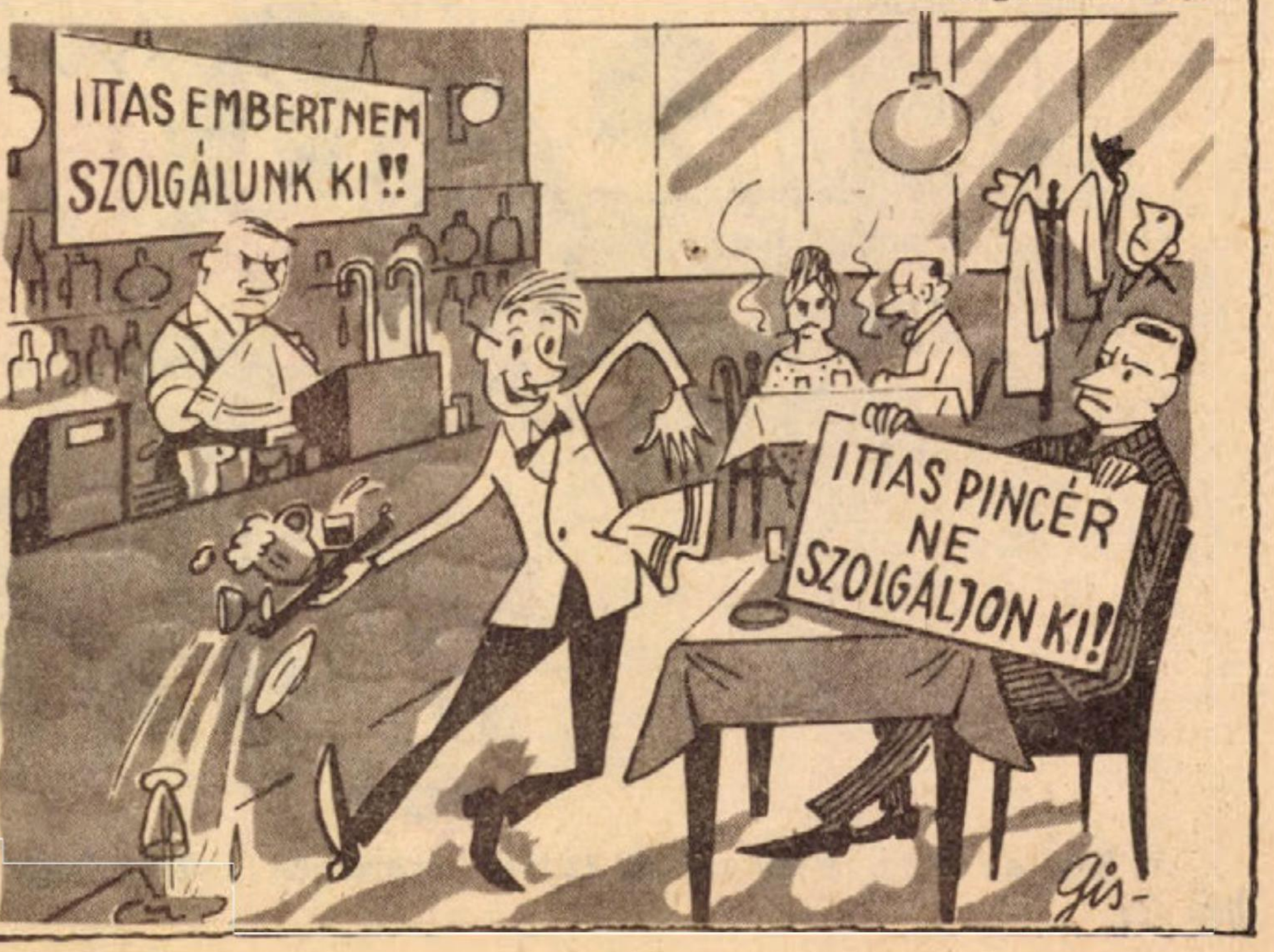
Mivel az egészségügyi statisztika nem romlott ezen a napon, valószínű, hogy szép számmal akadtak titkos sztrájktörők.

Tojásexport és romantika

Olyasmiről már olvastunk, hogy valamelyik spanyol dohánygyárban az egyik szépséges munkásnő nevét és hajának egy fürtjét rejtette az egyik szivarba, s az ifjú, aki megtalálta, feleségül vette a leányzót. Az azonban újdonság ezen a téren, hogy egy Peter Gans nevű amszterdami munkás, aki egy holland tojásexportkereskedelmi vállalatnál dolgozik, egy tojásra írta rá a nevét. A név egy bochumi leányhoz jutott, majd néhány levélváltás után a fiatalok házasságot kötöttek. Előre, költők!

Ez is megesik

Szegő Gizi rajza

A hagyományok tisztelete

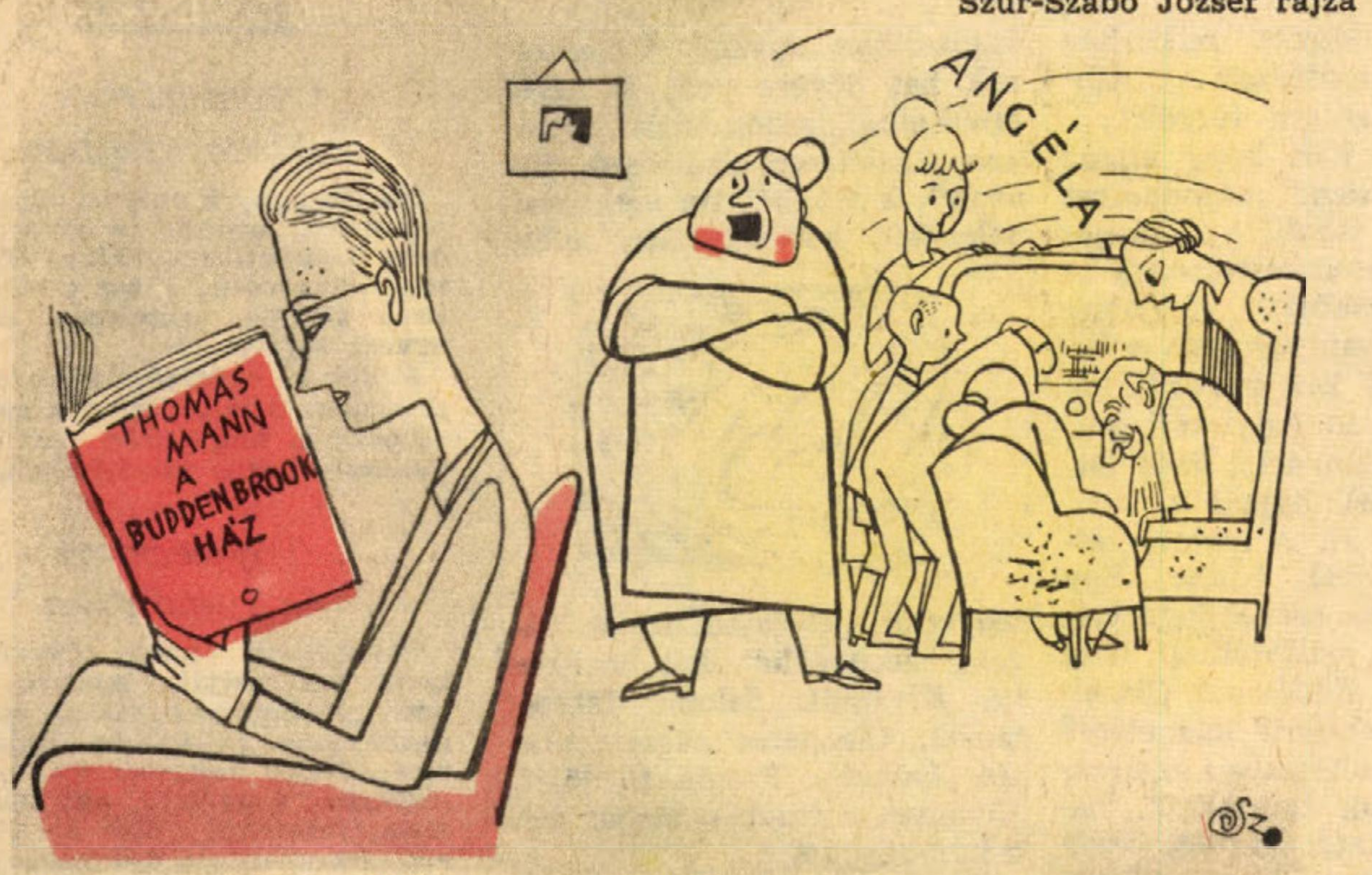
Gerő Sándor rajza

– Mi az, Hans, megbolondultál?
– Hát nem olvastad, hogy Adenauer és Kennedy megegyeztek a hagyományos haderők fejlesztésében?

A család szégyene

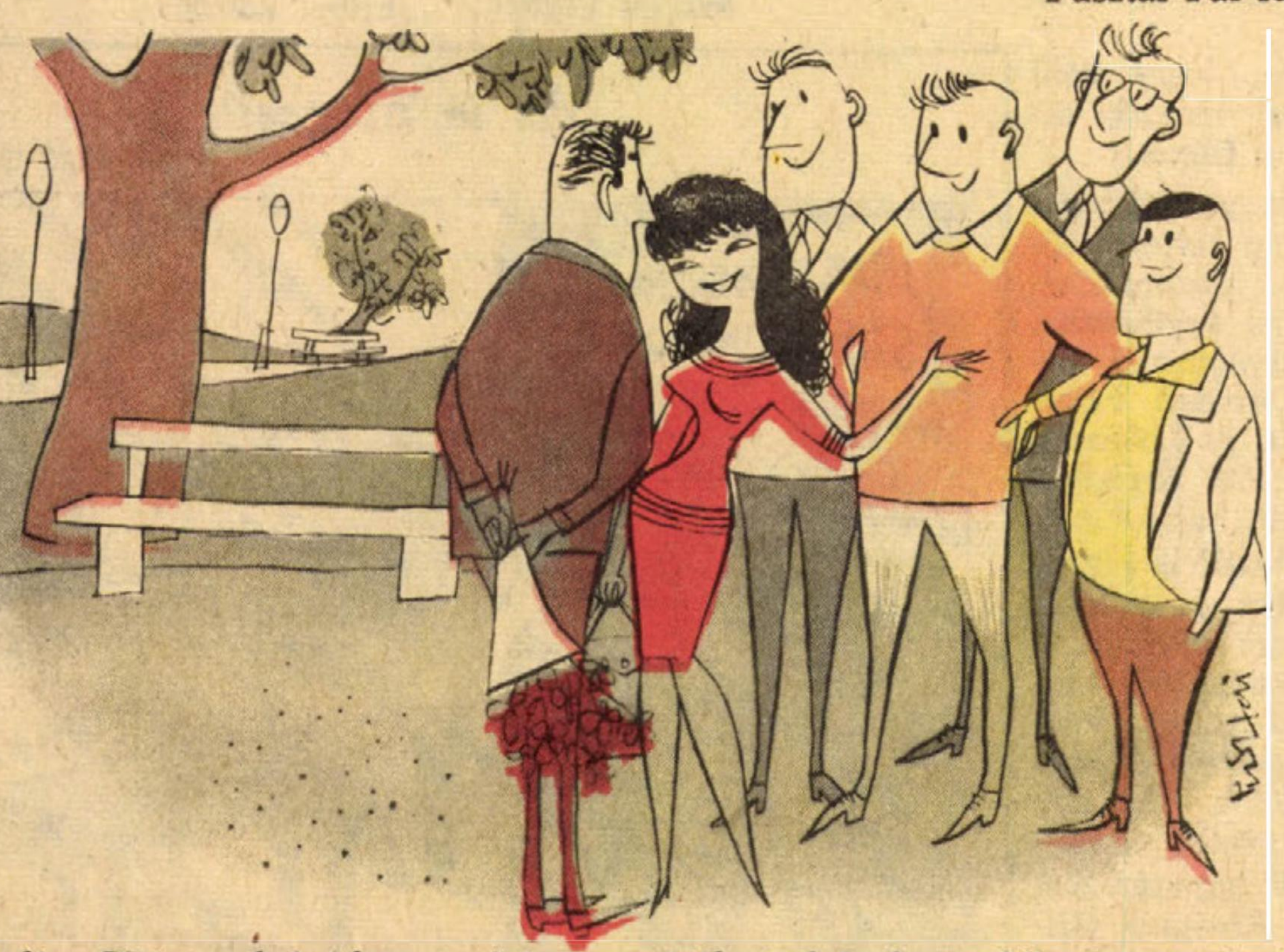
Szűr-Szabó József rajza

– Nem tudom, kire fajzott ez a kölyök, hogy ilyen hamar megunta a Szabó családot ; ; ;

Mai randevú

Pusztai Pál rajza

– Tudja, Pista, a brigádom tagjai szeretnék tudni, hogy kihez megyek férjhez ; ; ;

Revideált romantika

A Városliget egyik padján
Bús férfiú ült elmerengve,
Egy régi lány jutott eszébe,
Emlékek egén felderengve.

Az ő nevét kereste mostan,
A pad támláján megtalálta,
Régi faragás, műemlék már,
De idők viharát kiállta.

„Juliska ...” igen, ezt ő véste,
S mert neje már e kis Juliska,
Míg a bevésést nézte, nézte,
Kinyílott zsebében a bicska.

Hidvéghy Ferenc

E heti hirdetéseink

megmagyarázza

Miért ragaszkodnak a nyugati hatalmak a gyarmataikhoz, holott állításuk szerint ráfizetnek a fenntartásukra.

Simek jó forgalmú vegyeskereskedést tartott fenn egy vidéki városban, de adót nem akart fizetni. Amikor kiróttak rá havi negyven korona adót, felöltötte legrosszabb öltönyét, bement az adóhivatalba, és ott zokogni kezdett:

– Isten engem úgy segéljen, hogy naponta ráfizetek az üzletre!

Megkérdezték tőle:

– Akkor miből él?

Mire így válaszolt:

– Az az egyetlen jövedelmem, hogy vasárnap zárva tartom a boltot.

*

Hogyan merészeli Eichmann védője védencének ártatlanságát hangoztatni?

Elvetemedett gyilkos áll a bíróság előtt. Megölte a szüleit, hogy megkaparintsa kis vagyonkájukat. Az ügyész halált kért a vádlott fejére. Átadják a védőnek a szót, aki így kezdi beszédét:

– Tisztelt törvényszék! Védencem felmentését kérem. Vegyék tekintetbe, hogy egy szegény apátlan-anyátlan árváról van szó...

Műértők

Furcsa fogadást kötött két vidám francia fiatalember. Az egyik azt állította, hogy a képtárakba és kiállításokra járó közönségnek halvány fogalma sincs a képzőművészetről, a másik pedig kétségbevonta ezt. Kölcsönkértek egy műgyűjtőtől egy Modigliani képet, amelyet az illető tízezer dollárért vásárolt, és azt kiállították egy Villefranchie-i (Nizza mellett) képcsarnokba. Elkendőzték a mester nevét, és a képre ráírták: „Ára 120 frank" (kb. 500 forint). Két hétig lógott a falon a kép, ezrek és ezrek szemlélték meg, és senkinek sem jutott eszébe, hogy megvásárolja.

Az utolsó napon aztán nyoma veszett a festménynek. Valaki ellopta. Hiába, azért még akadnak képszakértők.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A Rádióban

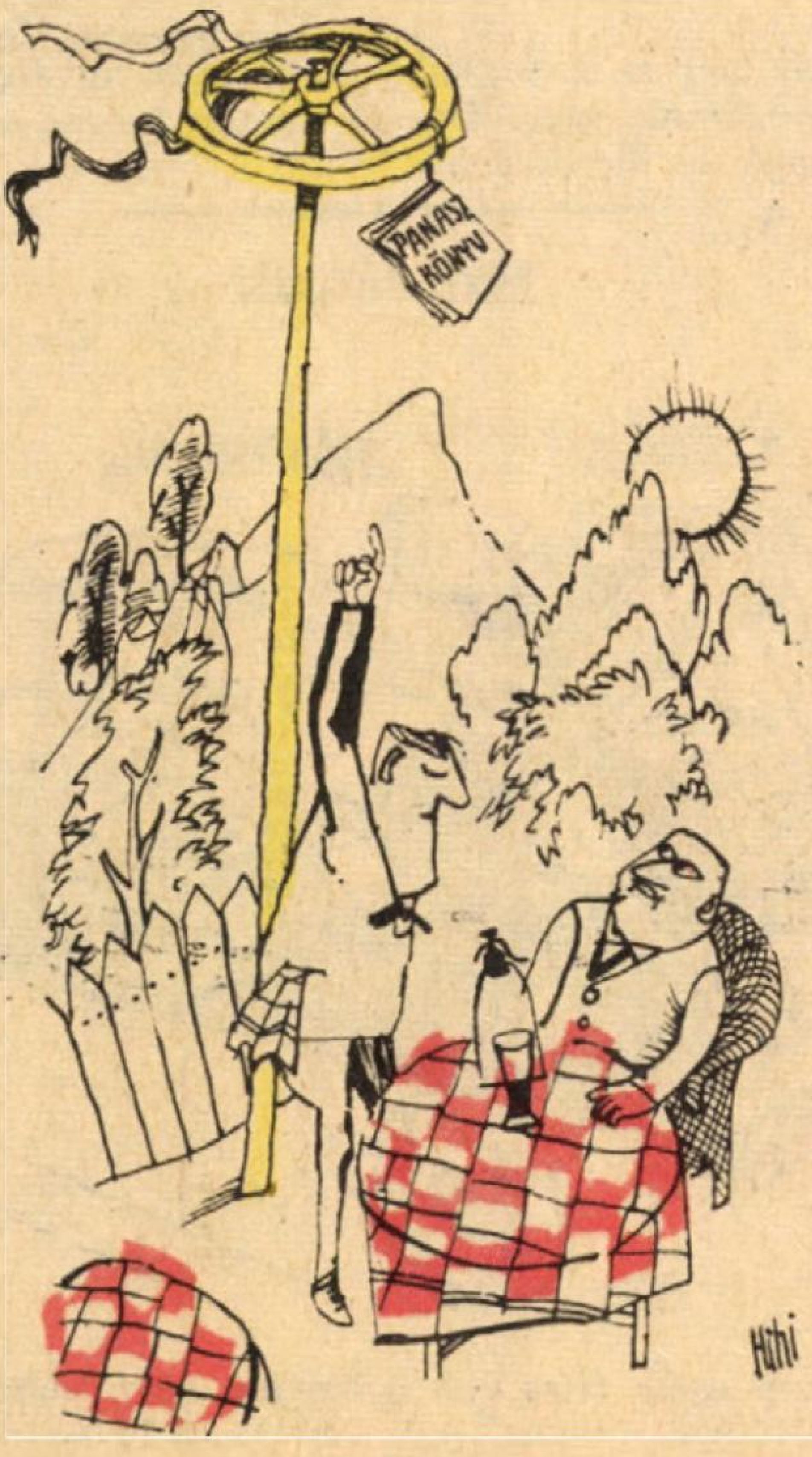
Várnai György rajza

– Kérem, nem lehetne a felnőttek részére is egy rovatot nyitni ... ? !

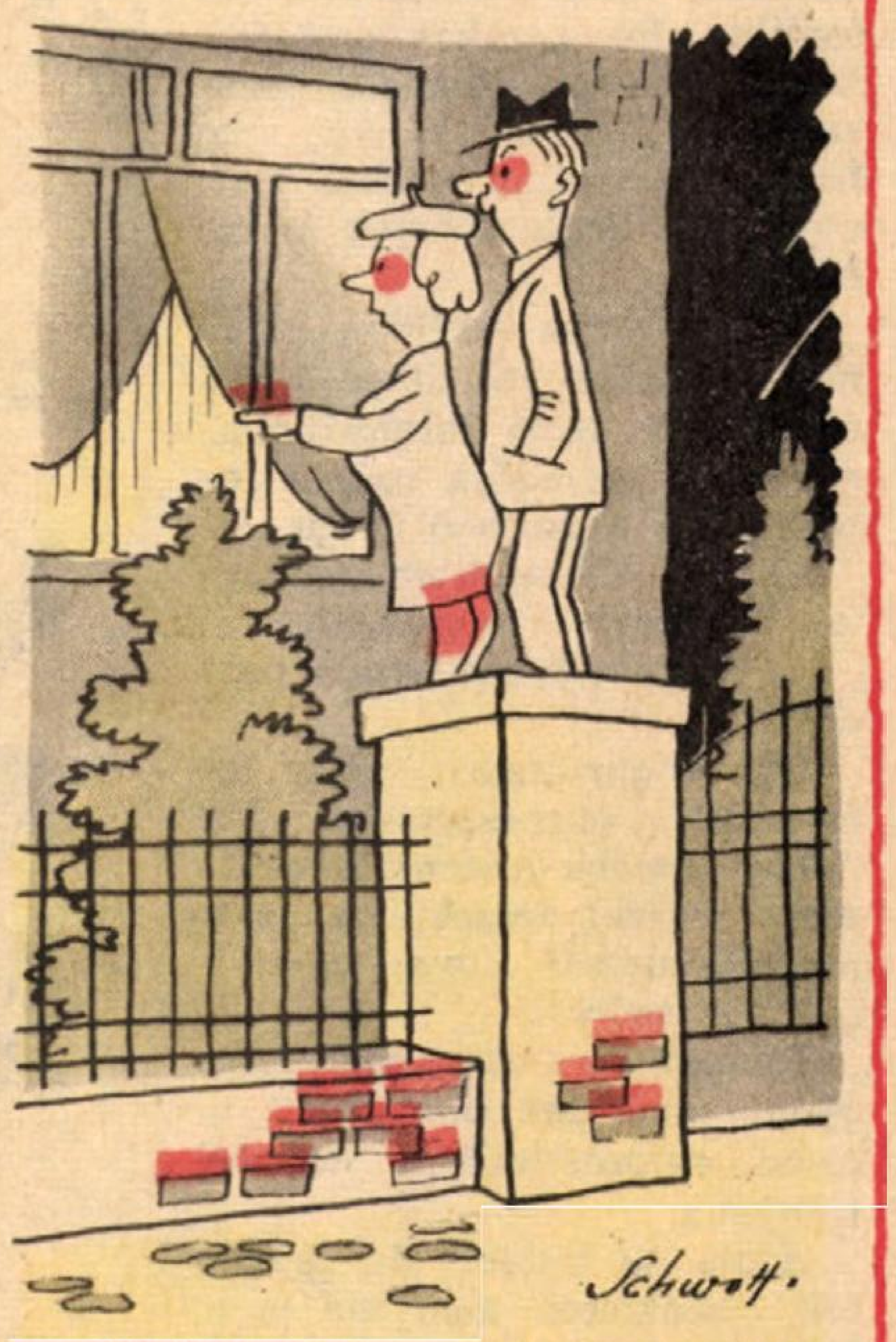
Májusi zöldvendéglő

Hegedűs István rajza

Erkölcsi felháborodás

Schwott Lajos rajza

– Hallatlan! Ez a mai fiatalság! Nem zégyellnek a szemünk előtt csókolózni!

Málnaszörp

*M*inap estetájt betértem a reprezentatív Szodoma-bárba, jobb híján egy határidős afrikai tárgyú izével vacakolni:

„...homok, körös-körül mindenütt csak homok – a végtelen Szahara. Az égbolton sehol egy felhő...”

A tűző nap hamar kiszárította torkomat, málnaszörpöt kértem hát a pincértől, aki mellesleg kísértetiesen hasonlított Juniper atyára a Szent Lajos király hídjából.

– Csak lemonádé van – mondta Juniper atya.

– A málnaszörp talán elfogyott? – kérdeztem gyanakodva.

A pincér finom, de félreérthetetlen mosollyal eloszlatta maradék kételyeimet:

– *Mi* csak lemonádét tartunk...

A gyengéd célzást megértettem. Az üzemegységnek bevételi terve van, amit teljesíteni illik, ugyebár... A málnaszörp pedig pokolian olcsó, mivel az idén országszerte príma volt a termés.

Könyörgésre fogtam a dolgot:

– Nézze, kedves uram! Én idült málnaszörpista vagyok. Most, ifjúságom alkonyán, már késő a gusztusomat átképezni – attól tartok –, még adminisztratív eszközökkel sem sikerülne. Én azonban szívesen hoznék anyagi áldozatot átkos szenvedélyemért: itt van tíz forint, vásároljon nekem érte egy adag málnaszörpöt valahol.

Juniper atya szelíden hümmögött, majd csigalassúsággal átsietett a sarki talponállóba, s röpke negyedóra múlva letette elém a csillogó nedűt.

Mikor felhajtottam, zavartan köhécselve megszólalt:

– És *nálunk* mit tetszik rendelni?

Dühbe gurultam: – Egy lemonádot, természetesen. De nehogy eszébe jusson idehozni, mert rosszul leszek, ha csak megpillantom!! Igya meg a lelkiüdvömért...

Juniper atya szomorúan, nagyon szomorúan rám nézett, s azzal elporoszkált a konyha irányába.

Azóta se láttam, de sápadt téli éjszakákon még ma is fülembe cseng szemrehányó tekintete.

Dalmáth Ferenc

Le a bürokráciával

MATT!

Kislányom sakknagymester szeretne lenni, és ebbeli szándékához tőlem kért atyai támogatást. Mestersakkozói pályafutásának megnyitó lépéseként egy sakkfelszerelés beszerzését véltem célszerűnek. Felkerestük hát a legközelebbi Sportszer-boltot.

– Sakkot kérünk! – ágaskodott fel a pulthoz Zsuzsi lányom, az eljövendő zónaközi versenyek nagy ígérete.

– Sajnos, csak figurákat tudunk adni, táblánk már fél éve nincsen – válaszolta a kereske-

delem. – Viszont elsőrangú párbajtőrök érkeztek, vagy tekintsék meg súlygolyóinkat!

Mi azonban kitartottunk a szellemi sport mellett, és tovább kilincseltünk a szaküzletekben, de táblát sehol sem találtunk.

– Nem volna kedved kalapácsot vetni inkább? – érdeklődtem Zsuzsinál.

– Sakkozni szeretnék – pityeredett el öt kilométernyi gyalogáldozat után kimerülten.

– Világos feladta! – sóhajtottam. – Tudod, ha legalább fekete kockákat gyártanának, akkor a lepedőből kivágnék még harminckét négyzetet, és anyu összestoppolna belőlük egy táblát.

– De talán még az is megtörténhet – nyugtattam meg Zsuzsikát –, hogy az illetékes bácsik egy merész húzással megoldják a 64 kockás sakktábla problémáját.

(Kaposy)

Udvarias sértés

Autóutunk során kompon átkeltünk Kenézlőnél a Bodrogon. Az autóért nyolc forintot kellett fizetnünk, magunkért (két személy) összesen két forintot. A jegyen, amelyet pénzünkért udvariasan átnyújtottak, a következő állt:

„NAGYOBB ÁLLATOK, 2 FORINT”

Nem lehetne más szövegű jegyeket használni?

Béres János
Miskolc, Szabó Lajos u. 4.

Lógó erkélyrészletek

Az V. ker., Kálmán utca 24. sz. ház első emeleti lakásának erkélye még az ostrom idején megsérült, majd miután nem akadt senki, aki pártfogásába

vette volna, a romos erkély 5–6 évvel ezelőtt kezdett széthullani. Az erkély körül még ma is folyik az ostrom, de ezt most már a lakás bérlője vívja évek óta szóban és írásban az illetékes házkezelő szervekkel – teljesen sikertelenül. Hiába hivatkozik arra, hogy az emeleti lakásból a megmaradt erkélyajtón át egyenesen ki lehet lépni az utcára, hogy a meglazult mázsás erkélydarabok állandó életveszéllyel fenyegetik a ház előtt elhaladókat — a válasz minden esetben az, hogy az építővállalatok egyetlen erkélyért nem hajlandók állványozni.

Vajon helyes ez?

O. T.

Nagy az ablak kicsi a rés

Külföldről érkezett barátomnak mutattam meg Pestet. Az autóbusz fülledt melegében vendégem először meglazította a nyakkendőjét, majd később kigombolta az ingét is.

– Miért nem nyitják ki az ablakot? – kérdezte.

– Nyitva van!

Szeme végigfutott az ablaksoron, és megpillantotta az egyik tolóablakot, amelynek egyhatod-

nyi, nyitva levő részén alig áramlott be szellő az áporodott levegőjű kocsiba. Az új típusú autóbuszokon ugyanis ilyenek az ablakok.

– Miért csak ez az egy ablak van nyitva? – érdeklődött. – De miért készítenek ilyen ablakokat? – hangzott nyomban második kérdése is.

A levegőben sok a bacilus, szóltam zavartan és igyekeztem elhitetni vele, hogy minél több ablak van nyitva annál több bacilus hatol a kocsiba. Azonkívül az autóbusz gyárak, üzemek mellett megy el, a kéményekből füst ömlik kifelé, és behatolna a busz nyitott ablakain, a csukott ablak egészségünket óvja stb.

Csodálkozva nézett rám, úgy látszik, megérezte, hogy valami nincs rendben szakszerűnek hangzó magyarázatommal.

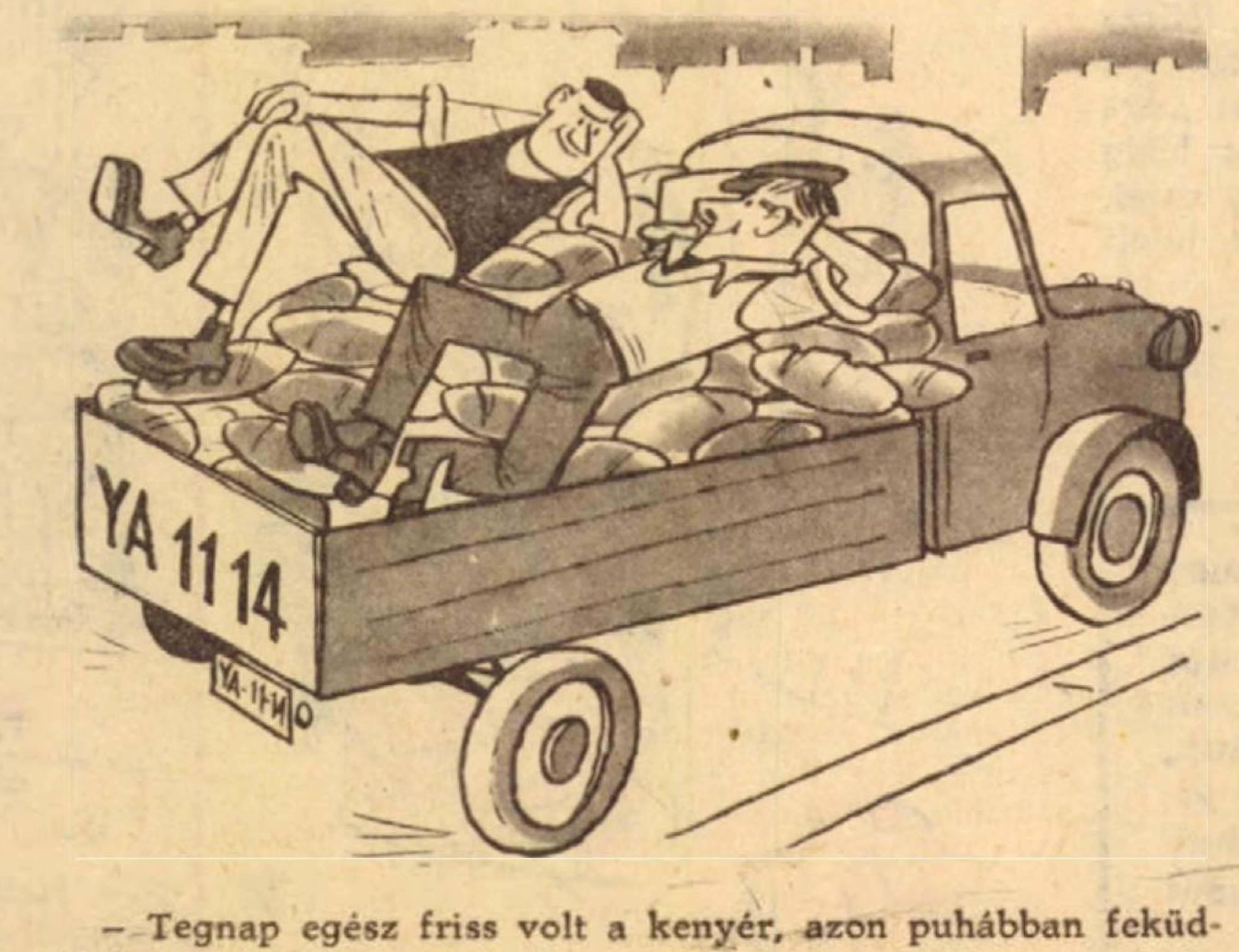
Átszálltunk egy másik autóbuszra, amelyen egyetlen tolóablak sem volt kinyitva. A kocsi felfelé haladt a hegyen.

Ismerősömnek szólásra nyílt az ajka, de azután meggondolta magát. Bizonyára azt akarta kérdezni, hogy mivel errefelé nincs gyár, csak ózondús, friss, üdítő hegyi levegő, mitől féltik az utasokat?

(sti)

Ezt láttuk

Gerő Sándor rajza

– Tegnap egész friss volt a kenyér, azon puhábban feküdtünk...

Csak bolton kívül...

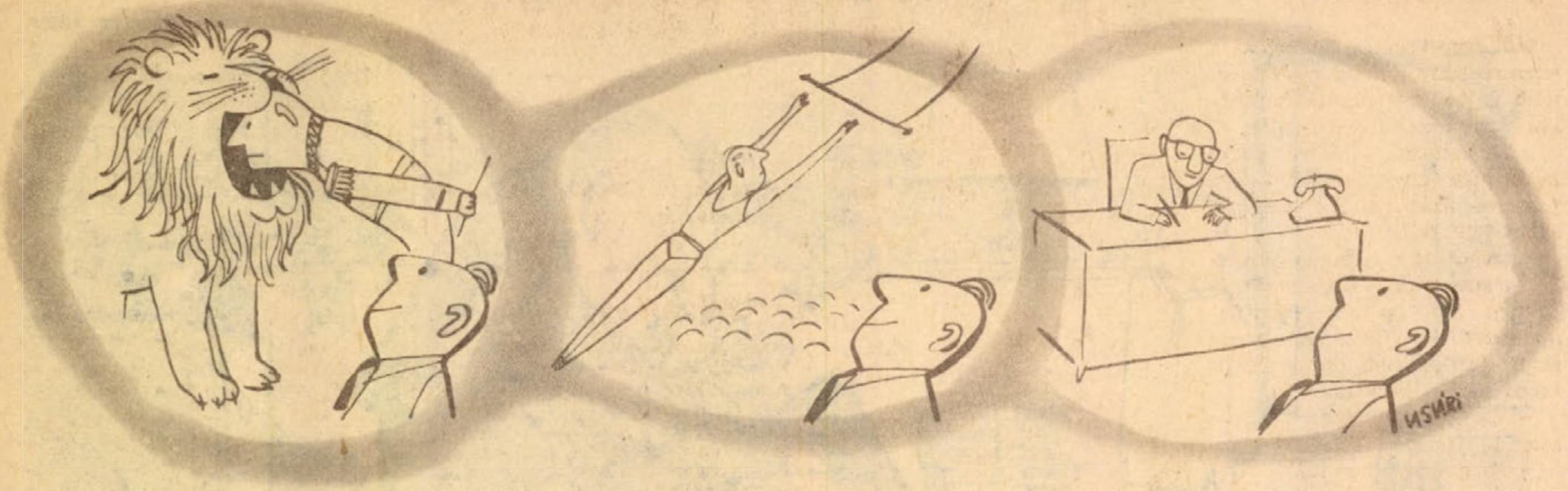
Betértem a tatai 3-as számú földművesszövetkezeti boltba, ahol többek között egy liter ecetet is szerettem volna venni. De nem sikerült, mert a polcon levő palackok fehérek voltak, az én cserepalackom meg sötétzöld lévén, cserére alkalmatlan. Kértem az eladót, töltse át az én üvegembe, ha már ez nem felel meg cserének. Azt mondta, ő ezt nem teheti, vegyem meg palackkal együtt, vigyem ki a boltból, töltsem át, hozzam vissza az üveget, és akkor rögtön visszaváltják.

Erre azonban – üvegbetét, dugóhúzó, és tölcsér hiánya miatt — nem mertem vállalkozni, és savanyú szájízzel, de ecet nélkül mentem haza.

Mester Lászlóné,
a Tatai Szőnyeggyár dolgozója

Lélektan

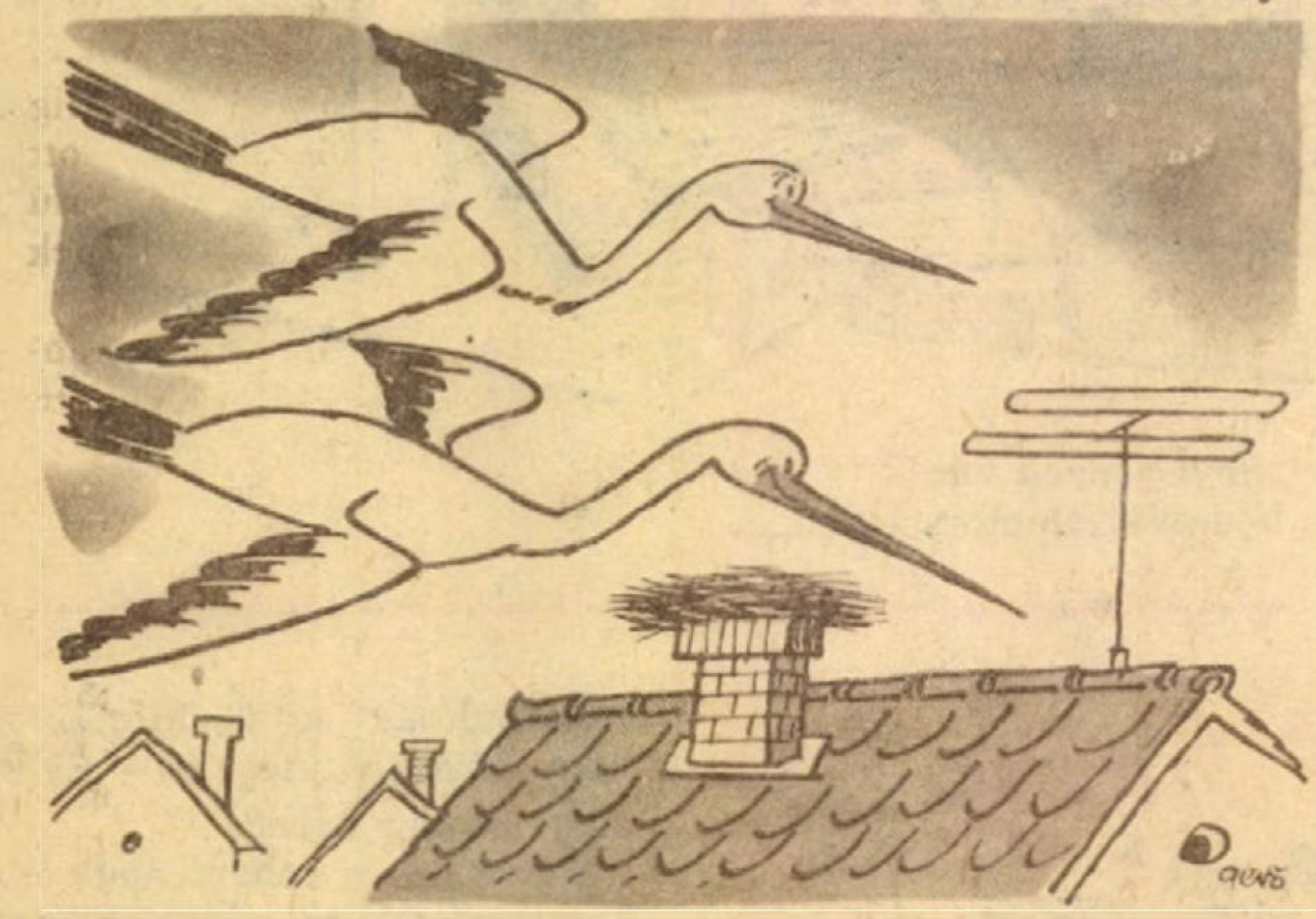
Vasvári Anna rajza

– Hátha bekapja ... – Hátha kitöri a nyakát ... – Hátha kitörik a nyakát ...

Megjöttek a gólyák

Gerő Sándor rajza

– Nézd, anyu, már televíziónk is van!

A természetrajongók

Szegő Gizi rajza

– Csodálatos ez az ózondús levegő! Nincs egy cigarettád?

Kis történetek

Búcsúebéd Halomban

Vargacz Gergelyné, a halomi Rákóczi TSZ tagja, örömmel újságolta, hogy férjhez adta a lányát. Feltámadt bennem a néprajzkutató, s egyszeriben a helyi lakodalmas népszokásokra tereltem a szót. Vége felé tartottam a jegyzetelésnek, amikor így szólt Vargaczné:

— De nálunk nem úgy van ám, mint a palóc vidéken. Nálunk teljesen a fiús háznál tartják a lakodalmat. Csak kora délben ad a menyasszony valami egyszerű ebédet a rokonainak, és ismerőseinek. Ezt mi búcsúebédnek nevezzük.

— S ilyenkor mi az ebéd? — kérdeztem.

— Szóra sem érdemes. Egészen egyszerű ...

— Mégis, mi fogyott el a lányuk búcsúebédjén?

Szerénykedve kezdte el sorolni Vargaczné:

— Vágtunk egy disznót, aligha volt több százhetven kilósnál. Meg két birkát, mert nálunk birka nélkül nincs lakodalom. Néhány szárnyast is, mert az meg kell a leveshez. Pontosan nem tudom, de csirke nem volt több nyolcvannál, kacsát is csak tízet vágtunk ...

— És bor?

— Az is volt egy kevés. Két hektónál abból se fogyott el több ...

Azt már meg se mertem kérdezni, hogy mi fogyott el a fiús háznál.

Bátori vetélkedő

Beállít a bátori Hegyi Csillag TSZ irodájába egy fűzőscsizmás, ördögbőrnadrágos, kurtakabátos, nagy derék férfi, és bejelenti, hogy Visontáról megérkeztek a szénáért. Tavaly még vásárolta a Hegyi Csillag a takarmány egy részét, az idén már fölöslege van. Ez nagy fölény. A vendég ezt méltányolja is, és tisztelete jeléül behoz egy kis korsó visontai bort.

— Gondoltuk, nem jövünk üres kézzel — mondja s erősködik, hogy kóstoljuk meg az ajándékot.

Csillog a pohárban a gyűrűs nedű. Csillognak a tekintetek, amint kóstolgatjuk. A vendég látja ezt, s most már ő a fölényes.

— Tudtam, hogy ízleni fog a bátori embereknek — jelenti ki, némi gőggel a hangjában.

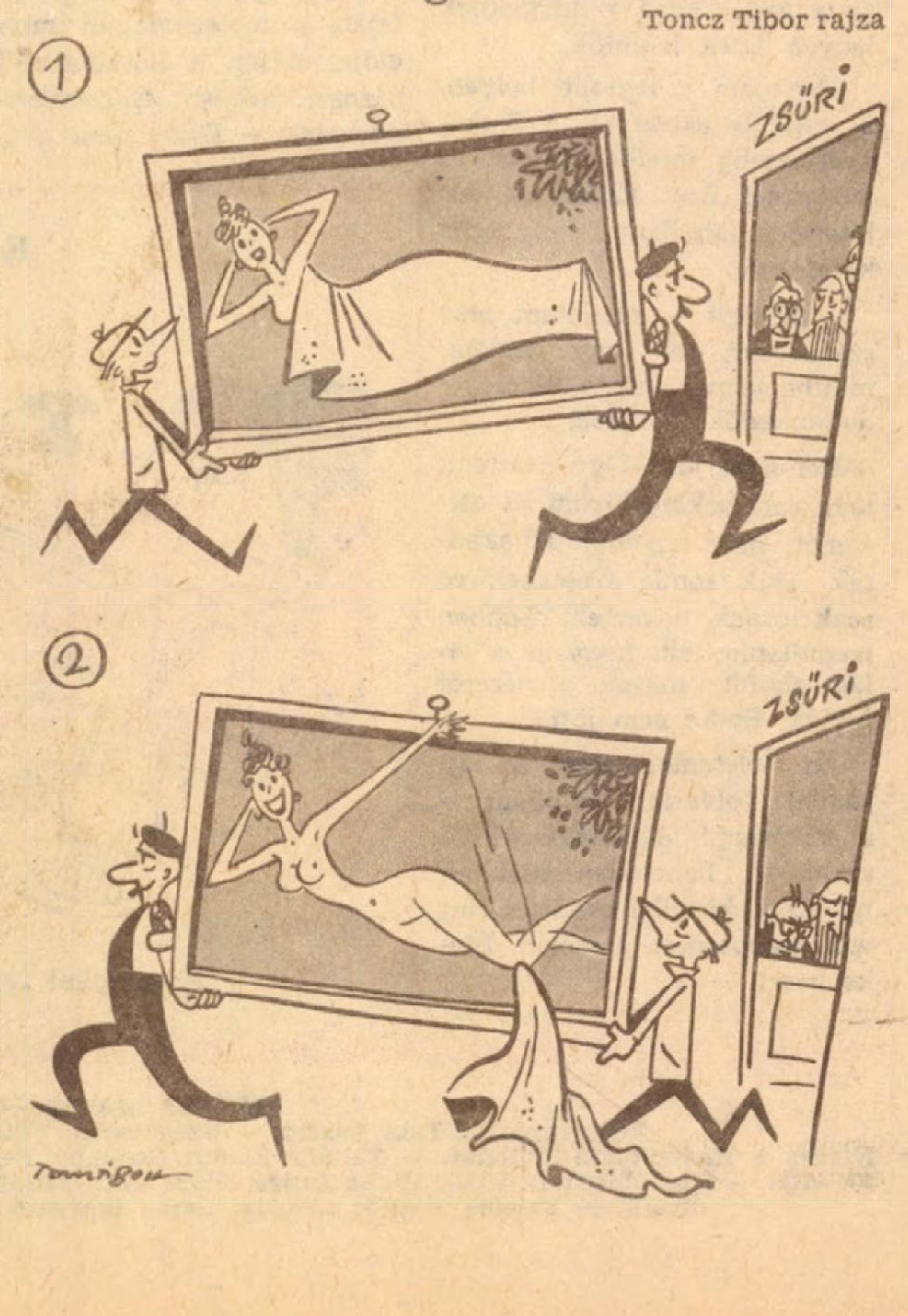
A bátori tsz-elnök fülét sérti a dicsekvő hang. Keresi a választ, s hamar meg is találja:

— A mi szénánk is ízleni fog a visontai marháknak!

Lakos György

Furfangos akt

Toncz Tibor rajza

Krupp után Adenauer Nyugat-Németország leggazdagabb embere

Gerő Sándor rajza

– Mondd, nagypapa, hogy csináltad, hogy annyi pénzed van!?
– Hát, fiacskám, csak egy kancellár van Nyugat-Németországban . . .

Talpalatnyi hely

Az új vendéglő-mackóban minden karosszék, minden asztal foglalva volt. Sőt, az élénk színekkel kárpitozott fotelkék mellett itt-ott hokedliszerű székeket is lehetett látni. Ezeket a raktárból hozatták elő, hogy az egyre érkező vendégeknek legyen hová leülniök.

Jómagam a legjobb helyen, a legjobb asztalnál, a legkényelmesebb fotelben ültem, és mellettem üres karosszék dühítette a talpalatnyi hely után kutatókat.

– Foglalt – mondtam már századszor, és úgy tettem, mintha nem érintene az elégedetlenkedők morgása.

Évi nem jött. Úgy éreztem, már nem sokáig bírom az ostromot, mert olyanok is akadtak, akik ronda fráternek és reakciósnak neveztek. Többen megállapították, hogy az a világ elmúlt; mások a vezetőt hívták. Évike nem jött . . .

Én beletemetkeztem az újságba, elolvastam mindent – a vasárnapi csapatösszeállításokat is. Lehetetlen alaknak neveztek, közelharcban sikerült visszarángatnom a széket, Évike késett.

Elolvastam az olvasók postáját, a meteorológiai intézet előjelentését, a Botvinnik–Tal párosmérkőzést. Gazembernek neveztek – Évike nem jött.

Az üzletvezető megesküdött, hogy szerez széket, mihelyt az, akit várok, megjön, én nemet intettem. Elolvastam a totó-tanácsadót, többen annak a kívánságuknak adtak kifejezést, hogy dögöljek meg, és – Évike még mindig késett.

Felvettem a roham alatt álló karosszékről az aktatáskámat, mire tízen rohantak oda, ezért gyorsan visszatettem, mielőtt – szándékom szerint – kivehettem volna belőle a könyvet, amelyet olvasni akartam. Egy vendég bélpoklosnak nevezett, elolvastam a szerkesztői üzeneteket – Évike még mindig nem jött.

Telefonálni akartam Évikének, de nem mertem elhagyni az asztalt, hiszen amikor leejtettem az újságot, és lehajoltam érte, többen odaugrottak.

Végre megjött! Sugárzó arccal álltam fel, előre örültem, milyen hálásan fogadja majd ügyességemet. Hiszen jóformán életem kockáztatásával őriztem meg a széket.

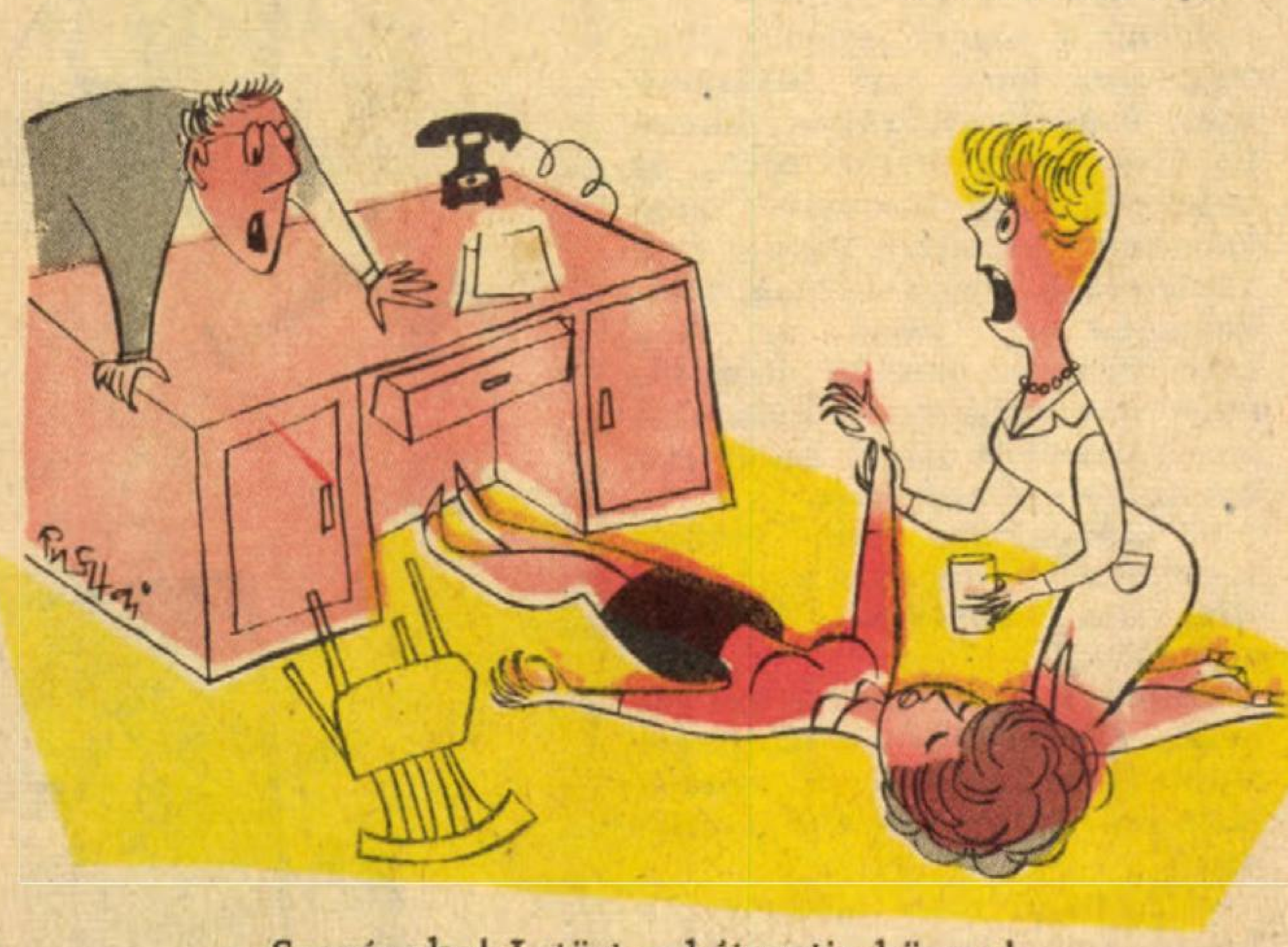
Már egészen közel volt az asztalhoz, amikor leejtette a retiküljét. Lovag vagyok, odaugrottam, felvettem. Közben elfoglalták az asztalt.

Évike lesújtó pillantást vetett rám, sarkon fordult, és elsietett. Még utol sem érhettem, mert fizetnem kellett . . .

Palásti László

Baleset

Pusztai Pál rajza

– Szegényke! Letört a kétcentis körme!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1909 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.